

*”Der var byen, og der var landet,
og der var intet andet ...”*

Kapitel 1

Sommerferien var snart ovre. Tilbage til spørgsmålene og de undersøgende blikke. Der kunne ikke være en sjæl på skolen det havde forbigået, for det havde været på alle landets avisforsider:

“BLODBAD - TEENAGERE INVOLVERET I UHYGGELIGT VAMPYR-RITUAL”

De havde fået det til at lyde meget værre, end det egentlig var. Det havde jo bare været en leg. Et ritual i skoven, ligesom på film. Et par dråber blod fra en jomfru og nogle linjer fra den sataniske bibel – Det var i hvert fald alt hvad det *skulle* have været ...

Et par dråber var imidlertid blevet til en hel pøl. Der var øjensynligt noget der hed “halspulsåren“, og det havde hverken Kevin eller hans kumpan Tommy vidst noget som helst om.

Pludselig havde der været blod ud over det hele, og Laura, deres udvalgte, havde lukket sine øjne. De to drenge var gået i panik og havde flygtet i den tro at hun var stendød.

Til alt held var der kommet en hundelufter forbi kort tid efter, og Laura var gud ske tak og lov ikke død, kun besvimet ...

Det var nogle uger siden nu og de var sluppet rimelig billigt, hvis Kevin selv skulle sige det. Første del af stormen var redet af, og det eneste han var blevet pålagt var en ugentlig samtale hos en psykolog.

Om et år skulle han starte på en ny skole, og forhåbentlig ville skrækhistorierne ikke følge med ham. Til den tid ville det hele nok være mere eller mindre glemt, og et år var jo egentlig ikke så lang tid ...

Kevin og Tommys forældre havde selvfølgelig forbudt de to drenge at se hinanden, men i aften var Kevin endelig alene hjemme i det lille rækkehus, og det var lykkedes Tommy at snige sig ud uden at de gamle havde set det. Han havde en ”Mayhem” bootleg-cd med, *den* hvor coveret var prydet af et rigtigt billede af forsangeren, der havde skudt sin hjerne ud med et haglgevær.

Kevin far havde smidt alle hans blackmetal cd’er ud efter den aften i skoven, så det var fantastisk at høre de dystre toner smadre ud gennem minianlæggets højttalere igen.

Kevin stirrede indgående på det makabre billede på coveret og væmmedes ikke. Nej, han var faktisk dybt fascineret over at det var et rigtigt, dødt menneske, han sad og kiggede på. De små, blodige stykker kød var ikke latex, og kraniestumperne var ikke af plastic. Det hele var ægte. Selv efter den

blodige affære med Laura havde han ikke mistet sin appetit på det morbide.

Han gættede på at Laura nok ikke havde det helt på samme måde. De havde ikke hørt fra hende siden den aften, og hun sad nok på sit værelse i søndagsskoletøjet og hørte Britney Spears eller sådan noget. Om kort tid ville alt hvad der kunne dokumentere hendes tidligere liv med lædertøj, nittehalsbånd og sorte rande under øjnene, være et uskyldigt, lille ar på halsen.

Tommy flød ud i sækkestolen og legede med sin butterflykniv. Han havde den heldigvis med. Måske kunne de snitte lidt, hvis der blev tid til det senere. Ikke dybt på den måde, der gjorde Kevins psykolog bekymret, men bare nogle overfladiske snit på armene hist og her. Det kunne være sejt ...

Kevin syntes pludselig han kunne høre nogen banke og rejste sig for at skruer musikken ned, men i det samme lød der et øredøvende brag nede fra entreen. Han ilede ud til trappen med Tommy lige i hælene og stoppede lige så brat igen.

Husets hoveddør var banket ind, og en bred, lille mand med en kæmpe mukkert stod nede i entreen og kiggede blankt op på dem. Hans dybtsiddende øjne var skinnende sølvgrå, og hans ansigt groft og primitivt som en slags menneskeabe. Han rørte sig ikke ud af flækken, stod bare og svajede fra side til side, mens han klamrede sig til mukkerten.

“Noah! Vent på os, din horeunge!” lød en ophidset stemme udefra.

Snart kom to andre mænd til syne i døråbningen. De var højere end den første, men havde samme ildevarslende fremtoning og lasede klæder. Ved synet af Kevin og Tommy stoppede de op og glanede et øjeblik.

Tommy hev i Kevin og skreg hysterisk: “Op på værelset!”

De stormede ind på værelset igen og smækkede døren i.

“Lås! Lås!” hylede Tommy.

Kevins hånd rystede ukontrolleret, men det lykkedes ham til sidst at få drejet nøglen om.

Højlydte tramp kunne nu høres ude på trappen, og Kevin løb hen for at skubbe sit skrivebord foran døren. “Tommy, tag fat her!” råbte han, men inden Tommy kunne nå at reagere, fløj døren tværs igennem lokalet, og de tre uhyggelige mænd stod og stirrede ind på dem.

“J ... Jeg har en kniv,” råbte Tommy med dirrende stemme og trak sin butterflykniv.

“Tommy! Nej!” skreg Kevin og rystede vildt på hovedet.

Den højeste og mest benede af de tre gik direkte hen mod Tommy og tog uden tøven fat om knivbladet. Han lukkede fingrene om stålklingen i et knugende greb og blod piblede ned ad hans arm.

Tommy slap forskrækket kniven og trådte et par skridt bagud.

“Du ... Du er sindssyg,” stammede han, og kiggede vantro på, mens den uinviterede gæst slikkede sin hånd ren for blod.

De to andre mænd trådte nu ind i rummet. Først den anden høje og så den lille vanskabning med mukkerten. Der var en klar lighed i udseende mellem de tre, og at de ikke skulle være i familie var helt utænkeligt. De varierede i højde og bygning, men ens for dem alle var det totale fravær af symmetri i ansigtet, de dybt siddende øjne og den næsten albinohvide hud – Det var mest udpræget hos den mindste af dem; hans ansigt var som et bumpet landskab med utænkelige fordybninger og knolde.

Den højeste, der lod til at have smag for sit eget blod, var faldet lidt mere heldigt ud, men med hans kolossale underbid, udstående tænder og unaturlige fordybninger i kindbenene, var han stadig ikke én, man ville ønske at møde en mørk nat.

Den tredje var den mest menneskelignende. Han så klart ud som om han var beslægtet med de to andre, men deformiteterne var mere diskrete, og hans blik udstrålede en form for rationale om end meget svagt. Det var ham der åbnede munden først: “Vi har læst om jer,” sagde han med en mudret stemme, der antydede en form for retardering. Han tog hånden ned i lommen og fandt et krøllet avisudklip frem. Han foldede det ud og holdt det frem for sig.

“BLODBAD - TEENAGERE INVOLVERET I UHYGGELIGT VAMPYR-RITUAL”

De to drenge, der stod klinet op af væggen i den fjerneste ende af værelset, kiggede uforstående på ham.

“Vi har ledt efter jer i lang tid,” fortsatte den uinviterede gæst med sin mudrede stemme. “Vi er også sønner af Ulvemoderen ... ligesom jer.” Han rodede nu i sin anden lomme, og fandt endnu et papir frem. Denne gang en barnlig tegning der forestillede en hun-ulv med en hel masse patter.

Kevin rystede på hovedet. “Jeg ved ikke hvad I tror, men ...”

“Familie!” udbrød manden nu højt og rystede tegningen hen mod Kevin. “Du skal forstå!”

Kevin kunne mærke det blive varmt ned ad sine lår. Den lave fyr med mukkerten opdagede det straks og begyndte at fnise som et lille barn. “Tis,” sagde han og smilede lykkeligt.

Kevin var på nippet til at bryde ud i gråd. Han anede ikke hvad disse mennesker ville med ham. Hvorfor kunne de ikke bare gå?

Med ét for Tommy op. Hans blik havde været fastlåst på butterflykniven hele tiden og nu så han endelig sit snit. Han kastede sig hen for at få fat i den, men i det samme forsvandt den lige for næsen af ham! Hvor pokker blev den af?!

Pludselig kunne han mærke at der var et eller andet galt. Hans hænder gled famlende op, og han opdagede det kolde metalskaft, der stak ud af hans hals.

Den gyselige, magre mand med underbiddet flåede kniven ud af ham med et smut, og en rød stråle sprøjtede lige ud i luften. Det var den halspulsåre igen.

“Blodet!” skreg ham med tegningen i hånden. “Red blodet!”

Den anden smed butterflykniven og løftede Tommy op som var han lavet af fjer. “Hvordan?” spurgte han.

“Ud til håndvask, møgsvin!”

Den livløse Tommy blev bugseret ud af værelset, og Kevin hørte snart efter toiletdøren blive flået op. Den lille fyr med hammeren fulgte efter, og ham, der syntes at være lederen i gruppen, havde også vendt sin opmærksomhed derud. Hvis Kevin skulle prøve at flygte, så var det nu! Ingen tøven! Han satte op i en voldsom sprint og susede lige forbi lederen. Han greb ud efter ham, men Kevin var for hurtig.

Snart var han ude i opgangen, trappen var lige foran ham! Kun få skridt. Det så ud til at han ville klare den!

Kevin nåede kun lige at opfange et glimt af mukkerten, der kom svingende imod ham. Der lød et hult brag indeni hans hoved, og han kunne lige pludselig hverken se eller høre. Han kunne mærke en geleagtig bold glide ned gennem sit spiserør, og det gik op for ham at han lige havde slugt sit øje.

Af en eller anden ufattelig årsag faldt han ikke om med det samme. Hans hjerne fungerede stadig på et primitivt plan, for hans hænder fandt famlende op til ansigtet. Der var intet tilbage. Det hele var banket ind, knust.

Det trykkede for hans ører, og hørelsen kom og gik hele tiden. Stemmerne lød fjerne og forvrængede, men han forstod ordene, der blev de sidste han nogensinde skulle høre ...

“... Tap ham! ... Red blodet! ... Red blodet!”

Kapitel 2

Nogle timer tidligere

Endelig var han død; manden, der løgnagtigt havde kaldt sig deres fader. Manden, der havde holdt dem indespærret hele deres liv på den gamle ødegård og afskærmet dem fra livet udenfor ...

Hvorfor skulle en fader gøre sådan noget mod sine egne sønner? Det ville en rigtig fader aldrig gøre. Det vidste Thom, det vidste Karl, og det vidste selv lille Noah.

De havde da heller aldrig brugt det ord om ham, men havde kaldt ham, "Kayser", ligesom de havde hørt folk fra egnen gøre det ...

Han havde forvist sønnerne til den gamle lade, og de sidste mange år havde de kun fået lov at komme ud om natten for at gøre deres sure pligter. Han havde gemt dem væk som en beskidt hemmelighed, og hans største frygt havde været at de skulle slippe ud på den anden side af det store hegn der omgrænsede jorden. Han havde nemlig udmærket kendt til sine sønners unaturlige blodtørst, og indhugget i kvægbestanden var da heller ikke gået ham forbi.

Efter den sommer hvor det ældre, kvindelige postbud var sporløst forsvundet, havde han ikke turdet tage nogen chancer mere. De tre brødre havde været bag lås og slå lige siden ...

Horeunge! Lille møgsvin! Maddike! Beskidte dyr! – Det var hvad de tre drenge havde måttet lægge øre til i en evighed, og ordene rungede stadig på den gamle gård som et posthumt ekko, der nægtede at forsvinde; man kunne dræbe manden, men ikke hans arv.

Det var snart en uge siden at de havde lokket ham ud i laden og slået ham med mukkerten, men ingen af dem havde endnu vovet sig ud i dagslyset. Deres liv fortsatte som vanligt i den gamle lade, den eneste forskel var at døren ud til friheden stod en lille smule på klem.

Noah, der var den yngste af de tre, havde været bange lige siden de havde dræbt Kayser. Han vidste ikke hvad der skulle ske nu, og han tilbragte det meste af sin tid på bagsædet af den gamle, rustplettede Mustang Convertible 67, som havde fundet sit sidste hvilested i laden. Man kunne svagt ane at det gravrustne metal engang havde været grønt, og det gulnede læderindtræk havde i sin tid stået kridhvidt. Ingen af brødrene kendte til dens historie, ligesom med alle de andre ting der stod og samlede støv ude i laden, men siden Noah var den mindste af de tre, fik han lov at sove på bilens bagsæde.

Han knugede sig ængsteligt ind til det gamle kvindelig, han havde gemt på i alle disse år. Det

lignede snart ikke andet end en indtørret hudpose, men han fandt stor trøst ved at ligge tæt op ad det. Han sov altid med det, og Thom og Karl havde tilladt det, selvom stanken på et tidspunkt havde været uudholdelig. De nænnede ikke at tage det fra ham. Hvis det gav ham en smule tryghed, var det den bedste gave de kunne give ham.

Der var ingen af dem, der kendte kvindens navn, men hun var kommet for tæt på lågen ude ved hegnet for nogle år tilbage. Kayser havde smidt liget i laden, og sagt at de selv kunne rydde op i deres forbandede svineri. Det var den sidste gang de så dagslyset ...

Det eneste blod de havde smagt siden da, var fra de enkelte jordegern, muldvarpe og harer de kunne fange, når de lavede deres natlige pligter på gården. Kayser havde accepteret det, fordi det var skadedyr, og fordi han vidste at det dulmede deres uforklarlige blodtørst.

Ikke engang Thom, der normalt var den handlekraftige af de tre, havde gjort antræk til at gå ud af den åbne ladeport, skønt det var første gang i mange år at kæden ikke var på. Ofte blev han i tvivl om hvor lang tid de egentlig havde været der. I det mørke indelukke kunne dage virke som år og omvendt. I modsætning til Karl og Noah, sov han kun sjældent, og det bidrog til at gøre virkeligheden endnu mere udflydende. Han havde ikke engang nogen klar fornemmelse af hvor gammel han egentlig var. Han ville skyde på at han var i starten eller midten af tyverne, og de andre et par år yngre, men det var rent gætværk.

Det var først og fremmest bøgerne der var skyld i at han ikke fik sovet. Der lå hundredvis af dem i laden, bunket op i høje tårne. Han anede heller ikke hvor *de* kom fra, men de havde været der så længe han kunne huske. Han havde rykket dem over i et fjernt hjørne af laden, så han kunne få fred og ro til at kigge i dem.

Da han var yngre, havde han foretrukket dem med farvefulde billeder i, men her på det sidste var de små, sorte tegn, der fyldte siderne, begyndt at tale til ham. Det var som om han var ved at knække koden, og han var ret sikker på at han forstod, hvad mange af bøgerne handlede om.

Han blev ved med at finde tilbage til bogen, der handlede om en gammel vampyr på et slot i et fjernt, mystisk land. Der var kun få billeder i, men sikke billeder! Vampyrer drak blod og var udødelige, med mindre man hakkede en træpæl lige igennem deres hjerte.

Denne bog var én af grundene til han havde myrdet manden, der kaldte sig deres fader.

Thom var nemlig begyndt at se tingene i en større sammenhæng. Først var der tegningen af ulven, så bogen om vampyren, og senest avisforsiden om de unge mennesker der også havde tørsten. Kayser tog

sjældent sin post ind og når han ikke kiggede, ville Thom snuppe hvad der sad i postkassen på sin natlige arbejdsrunde.

“BLODBAD - TEENAGERE INVOLVERET I UHYGGELIGT VAMPYR-RITUAL”

Det havde været disse ord der havde gjort det endelige udfald. Han havde aldrig været i tvivl om at der havde været andre på gården før dem, for der var masser af tegn på flugtforsøg ude ved hegnet; brædder der havde andre farver og som var sømmet på med andre søm, og jord der var skiftet ud hist og her. Alt tydede på at nogen engang var flygtet derfra.

Det der gjorde Thom allermost sikker, var dog opdagelsen af kridttegningen ude i den gamle stenhule på heden. Det var dengang de fik lov til at færdes frit overalt på Kaysers grund, og år før de havde mærket noget til blodtørsten. Thom havde ikke været andet end en stor dreng dengang. Han havde stirret på kridttegningen i en evighed, og til sidst var han løbet tilbage efter et stykke papir og en blyant.

Han havde tegnet den af så godt han kunne, og han havde stadig papiret, som han tit tog frem og kiggede på. Det forestillede en kæmpemæssig hun-ulv med et væld af små patter på undersiden. Han havde senere døbt væsenet: ”Ulvemoderen”, og han var sikker på at det ikke var nogen tilfældighed at den var der. Nogen, der havde været indespærret på gården før dem, prøvede at fortælle ham et eller andet.

Kayser kunne så vidt Thom vidste ikke tegne, Noah havde været ret lille dengang og Karl nægtede pure at have tegnet den, så den skulle vist være god nok.

Thom gisnede om at tegningen havde noget med deres oprindelse at gøre. Den onskabsfulde mand, der havde holdt dem indespærret i så lang tid, kunne umuligt være deres fader. Hans blotte fremtræden var som døden selv. Indbegrebet af den høje, magre graver med dybe, sorte øjenhuler og et formørket blik, der omtåget af spiritus, skulede ud gennem små, onskabsfulde sprækker. Hans vejrbidte ansigt posed nedad i et væld af hudfolder, som om alle nerver med ét havde opgivet ævred. Mørkt hentehår skrabet henover en altid svedglinsende isse og så de forbandede, blå smækbukser, altid de samme ... Gud, hvor Thom dog hadede de bukser.

En nat for en uge siden havde Thom så endelig besluttet at Kaysers tid var kommet. Han havde ingen varme følelser for den mand. Han havde jo behandlet dem som beskidte dyr, slået dem og bandet

af dem.

Det havde været ganske tidligt på morgenen, og deres arbejdsrunde på gården var slut. Kayser havde låst dem inde i laden igen og var gået tilbage til huset, helt ligesom normalt.

Efter en halv time var Noah og Karl begyndt at lave en mægtig larm og kaste rundt med ting ude i laden.

Kayser var kommet svovlende ud i sine underbukser og havde låst op. Hvad han ikke vidste, var at Thom i nattens mulm og mørke havde smuglet den gamle mukkert med ind i laden. Ét slag var alt der skulle til, og så var den gamle tyran stendød.

Det var højsommer og luften inde i den gamle lade var så tyk at man kunne skære igennem den. Forrådnelsen var allerede sat ind efter nogle få timer, og slimede maddiker kravlede nu rundt inde i det store krater der prydede Kaysers kranie. Fluerne sværmede grådigt om ham, og stanken i laden var værre end nogensinde.

Thom havde siddet med snuden begravet i en bog, men lagde den pludselig fra sig og rejste sig op. Han passerede Karl der sad op af væggen og halvsov og standsede til sidst foran liget der lå lige ved ladeporten.

Karl løftede nu hovedet en anelse og kiggede. Det var første gang i en hel uge at nogen af dem havde vovet sig så tæt på ladeporten.

En tynd stribe lys tittede ind i ladens mørke og strejfede lige netop Kaysers kvæstede hoved. Thom kiggede ind i det gabende, sorte hul, hvor mukkerten havde ramt. Der så mørkt og tomt ud inde i den gamle mand og det mindede på en måde Thom om alting.

Pludselig gik han tilbage til sine bøger. "Pak jeres ting," sagde han og begyndte at stoppe nogle af de vigtigste bøger ned i en pose. Vampyrbogen skulle helt sikkert med og også den med navnet i. Han havde først opdaget det for nyligt; der var skrevet et navn med en blyant inde i en af bøgerne. Det lignede en kvindes navn, men han var ikke helt sikker på udtalen. Han ville vise det til nogen, når han kom ind til byen, måske var der nogen der kendte hende.

Karl rejste sig velvilligt op, men Noah begyndte straks at klynke højlydt. Han kunne mærke at der skulle til at ske noget og han knugede sig ind til den gamle, indtørrede kvinde. "Amaaa ... amaa," klynkede han på sit babysprog og klemte øjnene i.

"Kom, Noah," sagde Karl og rakte ud efter ham.

Noah kravlede længere ind i bilen og rigtige tårer trillede nu ned ad hans kinder.

“Kom nu, Noah ... vi skal på tur ... du kan ikke få hende med,” fortsatte Karl og kravlede ind på bagsædet til ham.

Noah lukkede sig helt inde i sig selv og hvinede nu nærmest som en nyfødt.

“Thom, hjælp mig,” sagde Karl og kiggede bedende over på storebroderen.

Thom samlede posen med bøgerne op og gik om på den anden side af bilen. Han tog fat i Noahs arm og prøvede at løsrive hans greb om liget. “Du kan ikke få hende med, Noah, hun er for tung,” sagde han og rykkede bildøren op. Noah protesterede kraftigt og slog ud med arme og ben. Karl skubbede nu på fra den anden side og til sidst lykkedes det dem at få ham ud af bilen.

De kæmpede sig igennem ladens mørke med deres hysteriske lillebror i favnen. Han var stærk som en okse, måske den stærkeste af dem alle tre. Han forstod så utrolig lidt og var halvt blind, så det smertede Thom og Karl inderligt at skulle hive ham ud af de vante rammer. Men det var nødvendigt, de kunne ikke blive et minut mere i den fordømte lade.

De dansede uden om kadaveret der lå på jorden, og Karl gav ladeporten et ordentligt skub med skulderen.

Lyset buldrede ind som titusind sole og havde nær slået dem rent omkuld. Det var en evighed siden de havde set så skarpt lys. Års indespærring og natlige arbejdsrutiner havde gjort dem til nattedyr, og Thom følte det som om hans pupiller brændte op. Alting plettede og slørede, og mærkelige former dansede rundt på nethinden.

De vidste at der et sted foran dem var et hegn og en låge som de måtte hen til.

Thom kom pludselig i tanke om hængelåsen på lågen og stoppede op. ”Karl, gå tilbage efter mukkerten! Jeg tager Noah.”

”Kan du holde ham selv?” spurgte Karl tøvende.

Thom nikkede og Karl slap sit greb.

Noah greb straks chancen og vendte om på hælen, men Thom fik fat i ham igen. ”Så, så, Noah. Rolig, rolig. Din Thom er lige her.”

”Amaa ... amaa ...” klynkede Noah og kiggede ængsteligt mod laden. Han strakte sin arm længselsfuldt frem og greb ud med fingrene.

Thom strammede sit greb og hviskede roligt i hans øre. ”Vi kan tage tilbage og besøge hende, Noah. Lige så tit som du har lyst. Kan du forstå mig? Kan du forstå hvad din Thom siger?”

Thom kunne mærke at Noahs muskler begyndte at slappe af, og hans klynken blev nu lavere og

mere sørgende end hysterisk.

Thom vidste godt hvad den gamle mumie betød for Noah, og selv om han ikke kunne bære at sige det højt, greb det ham om hjertet.

Snart kom Karl stormende forbi dem med mukkerten. Et velplaceret slag mod hegnets lås og døren til friheden stod åben.

Noah var knust og fuldstændig udmattet af sine kraftanstrengelser, så Thom måtte bære ham. Han bar ham over tærsklen til den nye verden der ventede dem, og lille Noah sov bare igennem det hele.

De fortsatte tavse over den åbne landjord og passerede smukke, grønne skove og rindende bække. Deres slørede syn fik landskabets smukke detaljer til at ligne udflydende penselstrøg, og Thom fandt sig selv ude af stand til at nyde det. Det hele virkede for uvirkeligt og fremmed, og han frygtede et øjeblik at han stadig lå i den stinkende lade og drømte alt dette.

Snart passerede de en bjælkehytte, hvor en gammel mand sad på en ormædt veranda og spillede på sin guitar. Han var blind som en muldvarp, men i det øjeblik de tre brødre passerede lydløst forbi ham, skiftede han de harmløse slagere ud med en klagende mol; det var en sang om djævelen.

Thom undrede sig over, hvad det var der havde afsløret dem. Var det stanken af hengemthed? Eller havde den gamle mands guder hvisket til ham at en sort hemmelighed var sluppet ud i dagens lys? Under alle omstændigheder ønskede Thom ikke at dvæle ved ordene i *den* sang, så han satte tempoet op.

Kapitel 3

Der gik ikke længe før de tre brødre blev nødt til at holde et hvil. De skiftedes til at bære deres sovende lillebror, men han var frygtelig tung.

De udså sig en fredelig lille plet ved en sø. Thom følte sig draget af den og syntes at have nogle svage minder om den. Måske havde de badet i det klare vand, dengang de var små og måtte løbe frit omkring. Måske havde der været sorgløse dage med leg og latter og skrabede knæ ... Thom kunne ikke sige det med sikkerhed. Han kom ofte til at blande virkeligheden sammen med noget han havde drømt eller set i en bog, og han turde slet ikke spørge Karl; tænk nu hvis han ikke kunne huske det ... Bedre at beholde det minde for sig selv, uanset om det var virkelighed eller fantasi.

Søen var omgrænset af høje, slanke bøgetræer der stod som mørke silhuetter på den brændende, orangerøde himmel. De lavede en perfekt spejling i vandets overflade, som to verdener der var klappet ovenpå hinanden.

Karl lagde forsigtigt Noah ned på græsset. Thom satte sig ned og løftede lillebroderens hoved over på sit lår. De sad sådan et stykke tid uden at sige et ord.

Thom strøg Noah over håret og nød stilheden, der kun blev afbrudt af cikadernes hypnotiske sang. Luften var frisk og lugtede af græs og blade, intet som i den gamle, stinkende lade.

Det var ved at blive skumring og dansemyggene svirrede over søen.

”Hvorfor gør de det?” spurgte Karl og brød stilheden.

”Det ved jeg ikke,” sagde Thom og vidste godt hvad Karl mente. Thoms eneste viden kom fra bøger og han havde ikke en om dansemyg. ”De keder sig vel ...”

Noah var begyndt at bevæge lidt på sig og udstødte nogle utilfredse grynt. Thom tyssede på ham og strøg ham beroligende over håret. ”Shhh ... Sov bare videre.”

”Tror du han har mareridt?” spurgte Karl og kiggede ned på lillebroderen.

”Nej,” svarede Thom resolut, ”ikke når han ligger hos mig.”

”Hvad venter der os inde i byen, Thom?” spurgte Karl pludselig og lod sit blik glide ud over vandet.

”Gyldne paladser ... tårne der går hele vejen op i himlen og ...” Thom holdt en pause og prøvede at visualisere flere af billederne fra sine bøger. ”... mennesker der smiler til én og bukker når man går op til dem ...”

Karl sagde ikke noget, han kiggede ned i jorden og virkede ikke engang imponeret.

Noah var helt vågen nu og rejste sig op. Hans hår stod lige op i luften og han havde røde striber i hele den ene side af ansigtet.

”Føj, du er grim,” spyttede Karl og tjattede til ham.

De mente faktisk ikke noget ondt med det, når de sådan overplastrede hinanden med grimme øgenavne, eller Thom gjorde i hvert fald ikke. De var bare blevet så vant til Kaysers fæle mund at bandeordene fra barnsben var blevet en del af deres sprog ... og sådan noget var ikke lige til at aflære igen. De havde tillært sig så mange beskidte vaner; snavs der ikke kunne vaskes af med sæbe og vand, men Thom ville nu gøre et forsøg.

Han rejste sig pludselig op og trak sin trøje over hovedet. Han kunne ikke huske hvornår han sidst havde fået et bad, det måtte være tæt på et år siden.

I gamle dage havde Kayser taget dem med ud i gården og spulet dem ned, som var de kreaturer. På hans gamle dage var der dog gået længere og længere imellem badene, og til sidst havde han helt droppet det. Han holdte sig alligevel altid på sikker afstand af laden.

”Vi kan ikke lugte sådan, når vi skal ind til byen,” sagde Thom og hoppede på ét ben mens han prøvede at få sin hullede sok af, den var nærmest groet fast til foden.

Han smed det hele og brødrene fulgte hans eksempel, eller det vil sige: Karl hjalp Noah af med tøjet.

Det kunne faktisk være lige meget om det barneminde var sandt, nu skabte de nye minder sammen. Fantasi blev til virkelighed.

Thom lukkede øjnene og sprang igennem sværmen af dansemyg. Han plaskede ned i det kølige vand og tænkte i det samme på den gyldne by der ventede dem.

Karl fik trukket Noah med, og han peb lidt fordi søen var kold.

Om lidt plasker han rundt, tænkte Thom og kastede sig ned igen. *Måske kan skidtet alligevel godt vaskes af.* Han åbnede øjnene under vandet og så to sæt blege, skrammede ben der hoppede rundt. Noahs hysteriske grin lød et sted oppe over vandoverfladen.

Da de ikke orkede at lege mere, bevægede de tre bare, blege skikkelser sig op på land og lagde sig i græsset. Skumringens matte lys var behageligt for øjnene og brisen var lun og dejlig.

”Vi skal huske det her,” hviskede Thom og smilede til de to andre. ”Lige meget hvad der sker, må vi ikke glemme det ...”

Kapitel 4

Dér sad hun på sin trone som en af det gamle Egyptens faraoer; Ulvemoderen, iført røde rober og en prægtig, rubinbesat krone.

Hun var ung, men med mange børn. De kriblede og krablede op ad hende og nærrede sig af hendes tusind patter. Ingen skulle sulte eller fryse her i hendes gyldne palads.

Langs tronsalens vægge brusede blod fra forgylde springvand, og hun fyldte tørstigt sin kop.

Lige så barmhjertig og moderlig hun var overfor sine egne, lige så ondskabsfuld og nådesløs kunne hun være overfor sine fjender. Hun så køligt til, mens de fordømte blev gennet frem med skarpe spydspidser presset mod deres rygge. Hendes soldater, de få udvalgte, bar frygtindgydende ulvemasker i hendes billede og blodrøde kapper, og de adlød det mindste vink fra deres nådige hersker.

De nøgne, fordømte stakler, der engang havde været store krigsherrer, blev skubbet ned i fangehullet til helvedesild og ubeskrivelige pinsler, og Ulvemoderen knugede sine mange små beskyttende ind til sig.

Tryghed opnåede man kun ved at besidde den altødelæggende magt; visheden om at være den øverste i fødekæden. Mange havde gået efter tronen, og de lå nu som et umuligt puslespil af knogler dybt under paladsets haller. Men hvad var hun egentlig uden sine soldater? Hun gruede for den dag, de ville se igennem hende. Hvis de virkelig så hendes frygt, ville hendes gudindestatus være i overhængende fare. Hendes folk tiggede og bad om en offentlig audiens, og hun ville have deres struber for det, for sandheden var at hun aldrig nogensinde havde forladt templet og aldrig ville gøre det. Omverdenen var for stor og farlig, templet var sikkert ...

Thom vågnede ved lyden af en høj stemme. Den var ikke vred, bare høj. Han satte sig op, og huskede med det samme hvor han var. De tre brødre var sprunget på et godstog ind til byen, og Thom måtte være døset hen, for toget var standset på en ny station han ikke kendte.

Noah lå på vognens hårde, beskidte gulv og sov som en sten, og Karl sad og sløvede den op ad nogle kasser.

Manden ude på perronen råbte stationens navn igen, og denne gang hørte Thom det klart og tydeligt. Han skyndte sig hen til vognens skydedør og tittede ud af den lille, lodrette sprække. Stationens navn

stod på et hvidt skilt med fede, sorte bogstaver. Han genkendte det øjeblikkeligt, men måtte være helt sikker.

Han asede og masede med at få avisklippet hevet op af lommen, foldede det ud og glattede det med hånden. Der var kun et enkelt billede til artiklen om vampyr-ritualerne og det forestillede bare et kedeligt rækkehus uden nogen mennesker. Men det var nu heller ikke billedet Thom var interesseret i, snarere den lille, fremhævede tekst nedenunder det.

Han kørte fingeren langs teksten og jo, der var ordet! Det samme som manden ude på perronen nu havde råbt to gange, og det samme som stod på skiltet.

Thom skød togvognens dør lidt op på klem og holdt avisudklippet frem så han kunne sammenligne med skiltet. De sorte typer krummede og bøjede på fuldstændig samme måde, det var det samme ord!

”Væk Noah,” Hvaskede han til Karl. ”Vi skal af nu.”

Karl begyndte straks at ruske Noah, der brokkede sig og krummede sig sammen. I det samme lød en fløjte ude fra perronen. Thom flåede døren op og kastede mukkerten og posen med bøgerne ud.

”Løft!” sagde Thom og tog selv fat i lillebroderens ben.

Toget var allerede så småt i bevægelse da de hoppede ud, og de rullede omkring da de ramte perronen.

Nu var Noah lysvågen, og han slog ud med armene, som var han under angreb af vilde bier.

”Rolig, lille skid,” sagde Karl og greb fat i ham.

Togstationen var ikke videre imponerende og var desuden ganske øde. Thom havde ingen forudsætninger for at vide noget om området, men han forestillede sig at de befandt sig i udkanten af byen.

De forlod perronen og fulgte en stentrappe ned til en cykelsti der var godt gemt bag rækker af buske og træer. Karl var først nede og fortsatte hovedløst fremad. Inden Thom kunne nå at kalde ham tilbage, var han forsvundet omkring et hjørne.

Noah derimod var stoppet op. Han stod søvndrukken og støttede sig til mukkerten.

”Kom nu, bamse,” sagde Thom og tog hans hånd. Noah smilede og fulgte velvilligt med. Han elskede når Thom var sød og kaldte ham bamse.

Der var ikke noget der gik hurtigt når man fulgtes med Noah, og Thom frygtede at Karl ville være langt ude af syne, når de nåede hjørnet. Men nej, han var ikke rendt langt.

Det første Thom fik øje på var en rød, trehjulet cykel der lå ned på siden. Forhjulet drejede stadig

rundt.

Karl stod ved siden af med en lille dreng i sin favn. Drengen kunne ikke være mere end en fire-fem år, men det lod ikke til at han var bange for Karl.

Thom slap Noahs hånd. ”Karl, sæt dreng ned,” sagde han og sendte broderen et flintrende blik. Hans sprog havde en tendens til at klumpe når han blev ophidset.

”Jeg har ikke gjort noget,” vrissede Karl, og så ikke ud som om han ville sætte drengen ned.

”Sæt ned nu, lortesvin!” råbte Thom og gik hen mod Karl med knyttede næver.

Karl var overbevist og satte drengen ned. ”Du er skør,” sagde han og vendte Thom ryggen. ”... snakkede bare med drengen.”

”Ingen børn,” sagde Thom og skulede til Karl, ”det har jeg sagt.”

Karl kunne spille nok så uskyldig, men Thom kendte ham. Han vidste alt om broderens sadistiske sider og holdt ham i en meget kort snor. Det var Karl, der dengang havde hevet den arme, gamle postkvinde ind gennem hegnet og bidt hende. Det var Karl, der holdt dyrene i live i dagevis før han åd dem, udsultede dem og prikkede dem i øjnene. Thom havde set Karls samling i hans lille, private krog i laden; hans museum. Jordegern, muldvarpe, harer og tudser, alle stiftet til væggene. Karl kunne ikke få nok af andres lidelse. Han kunne ligge i timevis og betragte dyrene når de hang dér og sprællede på sømmene. De lidende smådyrs pibekonzert ville med jævne mellemrum blive overdøvet af hans sygelige fnisen, og Thom ønskede sig langt væk.

”Ingen børn og jeg knuser dit hoved,” gryntede Thom, og så var der ikke mere at snakke om, han var trods alt den ældste af de tre.

Karl grinede bare fjoget, men var smart nok til at holde sig på sikker afstand.

Den lille dreng havde ikke røkket sig ud af flækken. Han kiggede måbende på de tre mærkelige mænd og sugede bandeordene til sig.

Thom satte sig ned på hug og foldede avisklippet ud. ”Lille dreng, kender du det her?” spurgte han og pegede på billedet af rækkehuset.

Drengen nikkede og pegede bagud.

”Langt væk?” spurgte Thom.

Drengen rystede på hovedet.

”Godt, bamse.”

”Jeg har en bamse,” sagde drengen og smilede. ”Den hedder Hannibal!”

”Gå hjem til bamsen, der hedder Hannibal,” sagde Thom og klappede drengen på hovedet. ”Det er sent ... Sent er farligt.”

Drengen nikkede og steg op på sin smarte, røde cykel. Han hjulede småsyngende ned ad gaden, totalt uvidende om den katastrofe han lige havde undgået. Senere ville han måske fortælle sin mor om de tre flinke mænd han havde mødt, og hun ville nusse ham over håret og sige: ”Det er godt, skat.”

De tre brødre fortsatte tavse ned gennem det fredelige rækkehuskvarter, indtil de til sidst stod foran et hus de kendte. Thom sammenlignede med billedet på avisklippet og nikkede tilfreds. ”Det er her,” sagde han og smilede, også til Karl.

Hvis dette spor viste sig at være noget, kunne deres held vende nu. Så var det tid til at kigge fremad og ikke dvæle ved fortidens grimme minder; de ville på én gang være vasket væk.

“BLODBAD - TEENAGERE INVOLVERET I UHYGGELIGT VAMPYR-RITUAL”

Thom lod øjnene glide hen over overskriften endnu engang og kiggede så på huset. Han havde forberedt sig på dette i flere måneder, det var slet ikke til at tro at de virkelig stod der nu.

Der var ikke nogen bil i garagen, men der var lys oppe på førstesalen, så der måtte vel være nogen hjemme. Thom åbnede havelågen, og de to andre fulgte lige i hælene på ham.

Han stoppede op et par skridt før de nåede hoveddøren og vendte sig om imod dem. ”Det her skal gå godt,” sagde han og løftede pegefingeren. Det var mest henvendt til Karl, men for retfærdighedens skyld kiggede han også på Noah.

Begge brødre nikkede, og Thom trykkede på dørklokken.

* * *

Hvordan kunne det være gået så galt? Thom kunne simpelthen ikke forstå det. Var han virkelig så dum?

Det hele var gået i hårknude fra starten. Hvis nu bare de drenge havde kunnet høre dørklokken, så havde Noah ikke behøvet at banke døren ind, og så var de nok ikke blevet så skidebange.

Det var ret tydeligt for Thom nu at drengene ikke vidste det fjerneste om Ulvemoderen, og han var skuffet. Men om de ligefrem havde fortjent at blive myrdet, tappet for blod, parteret og stoppet i en

sportstaske, var han ikke helt sikker på. Det virkede på en eller anden måde forkert. Det var Karls verden det her, de var pludselig blevet barbarer.

Ingen af dem sagde et ord, da de forlod rækkehusets havegang. Karl fik lov at bære tasken, det var vist kun rimeligt.

De havde nu kun ét spor at gå efter nu, og det var det håndskrevne navn der stod i en af Thoms bøger. Der var ikke andet at gøre end at fortsætte ind til byen og høre om der var nogen der kendte kvinden.

Snart stødte de på et vejskilt der viste tre kilometer til centrum, og de valgte at fortsætte til fods. De gik ude i kanten af en stor vej med fire baner, og bilerne drønedede frem og tilbage. Det var godt mørkt, og billygterne reflekterede i Noahs sølvgrå øjne. *Søn af ulven*, tænkte Thom. *Det er ikke nogen løgn.*

Snart kunne gigantiske, firkantede bygninger skimtes forude; brødrene havde endelig nået deres mekka.

Byen summede elektrisk, og enhver tænkelig flade var overplastret med informationer. Bygningerne fortalte historier på lysskilte med rullende tekster, og buede neonbogstaver stavede vrøvleord, som Thom slet ikke kunne afkode eller forstå betydningen af.

Smukke mennesker bevægede sig i tætte stimer uden at skænke hinanden et blik og stoppede lydigt ved nogle lysende pæle der fortalte dem hvornår de måtte gå, og hvornår de skulle stå stille. Thom var forbavset over, hvor velvilligt byboerne underkastede sig disse totemer, og tilskrev det en ny bølge af overtro.

Brødrene begyndte at følge menneske-stimerne, og det slog meget hurtigt Thom, hvordan alting var bygget op i kasser og striber man skulle følge. *Gå den vej, gå den vej.*

Der var ingen af de smukke mennesker der skænkede brødrene et blik, det var som om de var fuldstændig usynlige for dem. Taget i betragtning af at de lignede noget fra en dårlig skrækfilm og bar rundt på en mukkert og en blodig sportstaske, blændede de forbavsende let ind i den navnløse hob.

Thom prøvede indgående at fange en af de forbipasserendes blikke, men det var ganske umuligt. De kiggede enten lige forbi ham eller igennem ham, som om han slet ikke var der.

Et enkelt blik havde været nok. Om det så havde været foragtsfuldt, skræmt eller selv hadsk, det var lige meget. Et enkelt blik havde fået ham til at føle sig mere virkelig, mere til stede.

Det var svært for ham at forstå at dette travle, summende sted havde ligget der hele tiden, mens de havde levet deres stillestående liv ude i den gamle lade. Han var ikke sikker på om han kunne lide byen

endnu, det var alt for tidligt at sige. Han havde måske forestillet sig gyldne templer og middelalderlig storhed, og det her var jo noget ganske andet. Meget kunne man lære fra bøger, men åbenbart ikke alting.

Thom fik øje på en bygning med en imponerende, oplyst facade. En rød løber førte op til en gigantisk glasdør med håndtag af guld. Kunne det være her byboernes leder boede?

Han tog en hurtig beslutning og gennede Karl og Noah hen til løberen. Et så fornemt sted måtte være beboet af folk af en vis klasse og intellekt, de kunne helt sikkert hjælpe ...

Thom skubbede den tunge glasdør op, og de trådte ind i en gigantisk foyer med marmorgulv og meget højt til loftet. Alting rislede og spillede, og håndtag og gelændere var belagt med guld.

Et øjeblik var Thom lige ved at blive forvirret. Havde han været her før? Det mindede umistænkeligt om det gyldne palads fra hans drømme.

”Undskyld Hr., Deres taske drypper på gulvet ...” En ung mand i en rød uniform pegede på den blodige sportstaske.

Thom lagde sin hånd på Karls skulder og hviskede: ”Vent udenfor med Noah.”

Karl nikkede og trak af sted med lillebroderen.

Den unge mand i uniformen rendte ud for at finde en moppe, og Thom begyndte at trave om mod portierens skranke.

Når han kiggede nærmere efter, havde hallen måske alligevel ikke helt det gyldne palads’ storhed. Kradsede man bare en lille smule i facaden, dukkede der noget andet op. Halshuggede blomster blev holdt kunstigt i live i vaser med grumset vand, pianisten var gået i tomgang og gemte en flaske vin bag klaveret, og det dramatiske marmorgulv forvandlede hver enkelt fodtrin til et mindre tordenskrald. Thom fik et lille chok hver eneste gang, og glædede sig da han endelig nåede skranken.

Portieren havde tilbagestrøget, sort hår, et lille, fint overskæg og var iført slips og jakke med guldmanchetter. Han sad ned og fulgte med i et tv program på en lille skærm, og viste absolut ingen tegn på at ville rejse sig.

Thom rodede i posen med bøger og fandt hurtigt den rigtige frem. Han lagde den på skranken og slog op på siden hvor navnet stod. Han rømmede sig og begyndte på den replik han havde øvet sig på i månedsvis.

”Goddag,” han holdt en lille kunstpause og sank en klump, ”Kan du hjælpe mig med at finde denne person?”

Portieren løftede kort blikket og kiggede så ned på sit tv-program igen.

Thom prøvede én gang mere, måske hørte manden dårligt. ”Goddag, kan du hjælpe mig med at finde denne person?”

Denne gang rejste portieren sig op. Han så lettere irritabel ud. ”Jeg er bange for, vi ikke kan tilbyde dem et værelse, Hr.,” sagde han i en skarp tone. ”Vi er helt booket op. Jeg håber, de forstår.”

Thom var i vildrede. Han var helt sikker på at han havde sagt ordene rigtigt, for han havde øvet sig på dem igen og igen, men det virkede som om portieren ikke forstod et muk af hvad han sagde. Han ville prøve igen, men han følte sig pludselig tør i munden og kunne mærke halsen snøre sig sammen. Den uinspirerede pianists klampen blev også mere og mere påtrængende, og pludselig vidste Thom slet ikke hvad der kom ud af munden på ham.

”Hjælp mig ... Navnet ... Det står her ...”

”Min gode herre, jeg tror de tager fejl af os og de etableringer der ligger et par blokke længere nede ad vejen,” sagde portieren nu i en vred tone og lagde sine arme over kors, ”der hvor gaderne bliver smallere og belysningen mere dunkel ... Der er jeg sikker på at de vil tage imod dem med åbne arme!”

Der var noget der eksploderede inde i Thoms hoved, og han kastede sig pludselig ind over disken. Han greb fat i portierens krave og hev ham hen til sig, så deres ansigter var helt tæt.

”Hvis du ikke hjælper mig,” hvædede Thom, så spyttet stod ud, ”så slår jeg dig ihjel!!”

Han slap portieren, der trådte et par vaklende skridt bagud. Han rettede straks på sit slips og prøvede inderligt at få den røde farve til at forlade kinderne.

”Javel, jeg ser ...” sagde han og kæmpede en ulige kamp for at fremstå fattet. ”Jeg skal undersøge sagen med det samme.”

Han snakkede stadig i kode, men Thom kunne se på hans øjne at han forstod nu. Han kiggede på det håndskrevne navn og fandt en telefonbog frem. Han kørte sin dirrende finger ned langs navnene, og en tung sveddråbe fra hans pande nåede at ramme siden, inden han fandt adressen. Et lille lettelsens suk slap over hans læber, og han skrev fluks vejnavnet og nummeret ned på en lille lap, som han lagde foran Thom uden et ord.

”Hvor?” spurgte Thom og snupede sedlen.

”Et par blokke længere nede af vejen, der hvor gaderne bliver smallere ...”

”Og lyset mere dunkelt,” afsluttede Thom med en gravdyb stemme og skulede ondt til ham.

Portieren stivnede af skræk, da det gik op for ham at den formulering nemt kunne opfattes som en fornærmelse, og han kiggede straks ned i gulvet.

”Du skulle prøve at være lidt mere sød,” sagde Thom og vendte ham ryggen. Han havde fået rigeligt af dette sted.

Lige så snart Thom kiggede væk, fandt portieren en kam frem og begyndte manisk at rede sit hår. Bagefter ville han give overskægget en ordentlig omgang med sin lille tættekam og gøre det helt lige og pænt. Så manglede han bare at vaske hænder, tørre skranken af der hvor Thom havde rørt og brænde kluden bagefter – Så var intet af dette nogensinde sket.

Thom betragtede det pletfri gulv da han forlod hallen, og så ud af øjenkrogen hvordan den unge mand i uniformen ukritisk vred moppen op i det røde gulvvand.

Det var rart at komme udenfor igen og slippe for hallens rumklang og manden der var ved at myrde klaveret. Når Thom tænkte over det, var det jo egentlig gået meget godt. Han havde fået adressen og havde ikke slået nogen ihjel, selvom det havde været tæt på.

Karl og Noah stod lidt længere nede ad gaden og glanede ved en butiksrude. Noah stod klinet op ad glasset, hypnotiseret af et fjernsyn der viste flimrende, farvefulde billeder.

”Noah, kom væk derfra,” sagde Thom, mens han gik dem i møde. ”Lad være med at kigge på det.”

Noah vågnede fra sin trance og gjorde som der blev sagt. De traskede alle tre ned ad gaden i den retning Thom var blevet anvist.

”Byen er slet ikke som jeg troede,” sagde Thom ikke henvendt til nogen specielt. ”Vi skal passe på, når vi er her ... Folk er farlige.”

Kapitel 5

Den uvenlige portier havde ganske ret; adressen befandt sig i byens værste slum. Lige når man troede at gaderne ikke kunne blive smallere, mørkere og mere uvenlige, ja, så blev de det ...

Stanken af pis og bræk blev mere og mere uudholdelig, som de nærmede sig deres destination. Smadrede ruder, udbrændte biler og selvdøde posemænd var bare et par af de seværdigheder man kunne opleve i dette lidet flatterende nabolag.

Gaderne var knap så fyldte som i den pæne ende af byen, men her snakkede folk i det mindste med hinanden. Thom lagde flere gange mærke til sorte biler der stoppede op ved gadehjørnerne. Føreren ville indlede samtale ofte med en ung kvinde, og nogle gange gav de tilmed et lift. Måske var det her nabolag alligevel ikke så slemt som dets omdømme.

Snart genkendte Thom vejnavnet der stod på et lille skilt på siden af en bygning. Han var ikke så god til tal, men rykkede et nummer frem ad gangen og sammenlignede symbolet på papiret med det der stod over dørene. Til sidst fandt han en vinder, og han nærmede sig døren til opgangen. Den var heldigvis ulåst.

Stanken var kun værre indenfor, det lugtede som om noget var kravlet derind for at dø.

Noah skulle lige til at samle en kanyle op fra gulvet, men Karl stoppede ham. ”Nej, Noah. Den gør av, av,” sagde han og tog broderens hånd.

”Av, av,” gentog Noah, og sendte det spændende legetøj lange blikke.

De ignorerede elevatoren, som ingen af brødrene vidste hvad var, og tog i stedet trappen. Der var mange døre på hver sal, og Thom tjekkede hver eneste navneskilt omhyggeligt. På tredje sal fandt han endelig det han søgte.

Rebecca K. Francis

Thom trykkede på dørklokken. Han ville ikke give sine brødre endnu en formanende tale, af frygt for at forbande mødet. Det måtte gå, som det måtte gå. Længere var den ikke.

Efter et minuts tid kunne de høre slæbende skridt nærme sig døren.

Den blev åbnet, og en tynd, bleg mand i en tissegul undertrøje der nok engang havde været hvid, stak sit hoved ud. Han så mere usund og lyssky ud end alle tre brødre til sammen. Hans tynde, sene krop var dækket med ar og stikmærker, der dansede rundt mellem små, udviskede klattatoveringer fra de syv verdenshave. Det var dog tydeligt at han havde været strandet her i en rum tid.

Thom fik straks øje på revolveren der hvilede i hans bukselinning og en lille dolk der var spændt fast til hans ankel.

”Pizza?” spurgte manden sløvt. Han havde ikke blinket en eneste gang endnu, stod bare og stirrede uden at fortrække en mine.

Thom rystede langsomt på hovedet.

”Beccaaa,” kaldte manden ind i rummet uden at flytte sit blik fra dem, ”Har du sendt bud efter tre udmagrede sinker med en mukkert?”

”Nej,” lød en hæs stemme inde fra lejligheden, ”jeg prøver at skære ned på den slags ...”

”Surt show,” sagde manden i døråbningen og trak revolveren, ”for jer!”

Han hævede pistolen, måske kun for at skræmme, men han begik en stor fejl ved at rette den mod Noah.

Thom slog den instinktivt til side, og et forvildet skud susede ud i opgangen.

Karl prikkede ham i øjet, så han tabte våbnet, og gik så frådende til angreb.

Han bed igennem den tynde hud på halsen, og fik godt fat om ledningen der fører blod op til hjernen, før han flåede til.

Han spyttede den blodige stump ud, og satte hurtigt læberne til såret. Det varme blod fossede ind i munden på ham, hurtigere end han kunne nå at synke det, skyllede ud i tunge bølger i takt med det aftagende pulssalg.

Det livløse bytte væltede snart baglæns ind i rummet og dejsede om med Karl på toppen. Der var ikke en dråbe der skulle gå til spilde, så Karl ventede med de formelle introduktioner og drak manden op først.

Thom så det efterhånden som en naturlov at tingene skulle gå skævt, og denne nye, blodige udvikling forbavsede ham egentlig ikke. Han bevægede sig langsomt ind i rummet, forbi Karl og omkring et hjørne.

En gammel kvinde i en nedringet, lyserød ting, der undlod alt for lidt til fantasien, sad i en lænestol med en lang, tynd cigaret mellem pege- og langfinger.

”Der røg min pensionsordning,” sagde hun med en fæl tobaksgrød. Hun skænkede en cognac op og kiggede uimponeret på Karls blodige udskejelser.

”Han ville skyde Noah,” sagde Thom lettere undskyldende og stillede sig i vejen for massakren. ”Var han din ...”

”Alfons! Gennem mange år,” sagde den gamle kvinde og hostede så kraftigt at man frygtede vitale organer ville rive sig løs. ”... Dumt svin faktisk.”

Thom satte sig på hjørnet af et lille kaffebord og kiggede sig omkring. Lejligheden var sparsomt indrettet med et køkken i stuen og et enkelt soveværelse, hvor flerfarvet tingeltangel gjorde det ud for en dør. Sved og parfume kæmpede om luftrummet, men det var en umulig kamp.

”Du behøver ikke sige noget,” sagde den gamle kvinde. ”Jeg kan høre din hjerne knirke helt herover.” Hun drak sit glas ud og hældte med det samme en ny sjus op. ”Jeg ved godt, hvem I er ... Og jeg vidste også at I ville komme rendende før eller siden ... Han kunne ikke holde jer indespærret ude på den gård for evigt ... Hvordan har den gamle mand det i øvrigt?”

”Han er sådan lidt ... død,” sagde Thom fraværende. Han undrede sig over, hvordan hun vidste så meget om dem.

”Ha! Så fik han endelig hvad han fortjente,” sagde hun. ”Jeg håber han led meget.”

”Hvem er du?” spurgte Thom og rejste sig fra bordet.

”Jeg er en gammel luder uden en alfons,” sagde hun og blottede sine brune tandstumper i et hæsligt forsøg på et smil. ”Dét, og så jeres fars søster ... og lad mig se ... øh ... det må blive ... Jeres oldemor!” Hun talte en ekstra gang på fingrene som for at efterregne stykket, og nikkede så endelig tilfreds. ”Ja, det lyder rigtigt.”

Thom forstod ikke hvad hun snakkede om. Hvordan kunne hun være Kaysers søster og deres oldemor? Det gav overhovedet ingen mening, så han valgte at ignorere det. Desværre blev hun ved.

”Jeg ville af og til høre historier ude fra gården ... Nogen der var kørt forbi og havde set en ny pige derude, bleg og udmagret. Bedre ikke at blande sig i familieaffærer tænkte de. Herre gud! Godt min kære bror ikke er i blandt os mere.”

Thom hørte ikke hvad hun sagde. Han var kommet for at få nogle svar, og denne gamle kvinde, hvem end hun var, kunne ikke andet end at vrøvle. Thom tænkte at hun nok var i chok efter at have set sin ven blive dræbt, så han prøvede efter bedste evne at glatte ud.

”Det var ikke meningen at vi ville dræbe ham,” sagde han og pegede over på manden der nu var kridhvid som et spøgelse med undtagelse af de mørke blodstænk. Karl havde endelig rejst sig op og lignede selv et mindre blodbad. ”Han trak pistolen og ... Ja, det var ikke meningen.”

”Du behøver ikke forklare *mig* noget, skat,” sagde den gamle og satte overbærende hovedet på skrå. ”Det er Khan brødrene du skal afregne med.”

”Khan brødrene?” Endnu et ukendt begreb til at forvirre situationen. Nu syntes Thom ellers lige han var ved at have fat i den lange ende.

”I er virkelig lige kommet ind med firetoget hvad? Der er ikke nogen der slår en skid her i byen, uden at de først tager det op med Khan brødrene ... Og der er bestemt ikke nogen der myrder uden først at have fået lov. Mord er ikke en menneskeret, mine kære små ... Mord koster penge.”

”Hvordan finder vi Khan brødrene?” spurgte Thom. Hvis det var dem der bestemte her i byen, kunne de måske hjælpe ham.

”Bare rolig, *de* skal nok finde *jer*,” sagde den gamle og kvitterede med et af hendes dræbersmil. ”Man kan jo håbe, at de bærer over med *jer*. I er jo trods alt familie.”

”Familie ...” Thom hviskede det og smagte på hver enkelt ordlyd. Hvis han skulle vælge ét ord ud af alle dem der fandtes i hele verden, skulle det være dét.

I det samme kom Noah ind i rummet. Han havde holdt sig lidt i baggrunden, fordi han var blevet bange for skuddet, men nu kom han lige så stille listende. Han så ganske ynkelig ud, som en hund med halen mellem benene og snuden i jorden. Den gamle kvinde kastede ét blik på ham og brød så ud i en hysterisk form for hoste-latter. Det lød forfærdeligt, og det ville ingen ende tage.

”Lille skat dog,” brægede hun og grinede så tårerne trillede ned ad hendes kinder. ”Det var præcis sådan noget her den gode herre i himlen advarede os imod ... Lille skat, hvor ser du dog uheldig ud.”

Noah forstod ikke at spøgen var på hans bekostning, og han smilede pænt til den rare dame.

”Nok!” råbte Thom, og fiskede tegningen af ulven op af sin lomme. ”Du hjælper ikke ... Du sagde familie før ... Fortæl mig noget mere! Hvad betyder den her tegning?” Han holdt den oppe foran hende.

”Den betyder at du har knald i låget!” hvæsede hun. ”Gør verden en tjeneste; gå ud i skoven, grav et dybt hul og hop ned i det. Den gård skulle være brændt ned for mange år siden og *alt* med den!”

Thom syntes at hun skævede til Noah, da hun sagde *alt*, og på ren refleks sendte han hende en syngende knytnæve lige i ansigtet.

Der var ret stille i den lille lejlighed, og de hørte alle tre et meget tydeligt ”knæk”, da hendes hoved røg bagud.

”Du har ødelagt hende, dit dumme dyr,” spyttede Karl. ”Hvad fanden gør vi nu?”

”Vi bliver her og hviler,” sagde Thom og kiggede undersøgende på den gamle dame. Karl havde vist ret; hun var ikke til at reparere. Han havde åbenbart fejlbedømt sin styrke, det skete af og til. ”Hun kunne alligevel kun sige løgn. Hun har ikke noget med os at gøre.”

”Men bogen ...” begyndte Karl.

”Hold kæft, Karl!” råbte Thom.

Karl opgav at bore mere i den sag, Thom var den ældste, og den der havde mest styr på tingene. Det lod til de havde fundet et sted for natten ...

Kapitel 6

Nøgen og forrevet løb hun gennem den mørke skov. Buskenes stive, tornede grene piskede hendes arme og ben til blods, men hun slugte sine skrig, for hendes forfølgere var tæt på.

Hun var ude af det gyldne palads, ude i det åbne, hvor vilde, farlige dyr løb frit omkring. Ingen bure, ingen nøgler, ingen kontrol, kun "den stærkeste overlever".

Hun var blevet frarøvet sine gyldne rober og fordrevet fra templet af sine forræderiske soldater. De havde lugtet hendes frygt, set hendes hånd dirre svagt under velsignelserne, og de havde ikke tøvet med at slå til og tage magten fra hende.

Uden de fyrstelige gevandter lignede Ulvemoderen et sølle, forvredet bæst; noget som folk enten ville le af, eller løbe i rædsel fra.

Hendes store øjne lyste op af frygt, og hun løb hovedløst gennem det stride krat, der kun blev tættere og tættere. Tornene borede sig ind i hendes kød som små, sløve dolke, og hun blødte frygteligt. Hun prøvede med sløvede bevægelser at bryde krattet, men det var for tæt, og hun havde ikke kræfter nok. Hun var fanget, og kunne lige så godt give op nu.

Hun krummede sig sammen og begyndte at hulke ganske stille. Det var iskoldt, og hendes pels var gennemblødt af blod. Der var ingen til at hjælpe hende. Ingen til at pille tornene ud af hendes arme og gnide sårene med salve, ingen til at varme og beskytte hende.

Hun havde aldrig troet at døden ville være så kold og ensom som dette. Hun havde drømt om at dø ældgammel i templets varme omgivet af sine elskede børn.

Hun lukkede sprækkerne og prøvede inderligt at dø, men i det samme hørte hun stemmer tæt på. Hun kiggede nervøst i retning af lyden og kunne se svajende fakler et lille stykke væk. Det var hendes forfølgere, de var nemt genkendelige med deres røde kapper og ulvemasker. De havde ikke set hende, eller også var de ligeglade, for de var ved at slå lejr i en lysning kun et stenkast derfra.

De lavede et kæmpe bål og kastede leende deres små træ-idoler og afgudsbilleder derind. Til sidst smed de maskerne ind i ilden og afslørede deres hæslige ansigter.

Det var frygteligt at tænke på at disse "ting" havde været i paladset hele tiden. De lignede gamle, ulækre mænd med fedladne, laskede kroppe og svulmende maver, men de var ikke mennesker. Deres ansigter posedede nedad i et væld af hud og var strukket til en silketynd membran, der lod kraniets

gyselige træk stå nemt frem. Hvis de havde øjne et sted derinde i de dybe huler, var det i hvert fald ikke til at se i mørket.

Deres selvudråbte leder, der var den største og mest svulmende af dem, skubbede de andre til side og stillede sig op foran. Hans ånde blev til hvid damp i nattekulden og fik ham kun til at fremstå endnu mere uhyrlig. Han slæbte på en kæmpe stofsæk, og der var noget levende i, for den sprællede. Snart løsnede han sækkens bånd og tømte indholdet ind i flammerne.

Åh gud, det var dem; hendes børn! Han ofrede dem!

De små, lodne gespenster hvinede i kor og sprang til alle sider for at undgå ilden, men de grinende soldater sparkede dem blot ind i bålet igen.

Lederen greb én af de små i farten og lod den dingle fra sit spinkle ben. ”Ungdommen er spildt på de unge,” brølede han vanvittigt og bed hovedet af den med en knasende lyd.

Ulvemoderen kunne ikke bære det længere. Hun skreg og skreg og skreg. Soldaterne fik straks øje på hende og satte efter.

Frygten gav hende fornyede kræfter, og hun smadrede sig gennem krattet. Grenene flåede sig igennem hendes sideben, men hun ænsede det knapt nok. Hun måtte bare væk!

Hun var i frit løb nu, men kunne høre de ugudelige barbarer få skridt bag sig. Hun burde ikke kigge tilbage, men hun kunne ikke lade være. Bare et glimt for at se hvor tæt på de var.

Gulblege pergamenthænder greb grådigt ud efter hende, og den kvalmende stank af ælde slog hende nær omkuld. Hun var lige ved at træde om på foden, men fik rettet op i sidste øjeblik. De måtte ikke røre hende. Hvis de rørte hende med de hænder, ville de suge ungdommen og livet ud af hende.

Hun kunne mærke deres leders varme, stinkende ånde i nakken, og hun gik nu i total panik! Hun droppede sin oprette gang og kastede sig ned på alle fire som et simpelt dyr. Hendes forfølger blev overrasket og snublede, og hun farede af sted i et rasende tempo.

Snart opgav soldaterne, hun havde endelig fået rystet dem af ...

Da hun var helt sikker på at de ikke fulgte efter, fandt hun sig et godt gemmested omme bag nogle buske og begyndte at slikke sine sår.

Hun ville aldrig indtage sine trone igen, så meget var sikkert. Soldaterne havde sikkert allerede styrtet paladset i grus og væltet alle statuerne.

Det måtte være sådan her myter og folkesagn blev til. Fortidens afguder dømt til at leve som skygger blandt de dødelige. Dømt til at luske rundt i mørket, et sted i grænselandet mellem de levende

og dødes verden. Engang en mægtig og nådig hersker, nu et smittebærende gespenst, et grotesk loppecirkus. Til underholdning og afskrækkelse, hun levede nu kun i de dødeliges meget begrænsede fantasi.

Thom vågnede ved at nogen puslede i den lille lejlighed. Han satte sig op og prøvede søvndrukken at stille skarpt på sine dunkle omgivelser, men pupillerne drillede.

Der gik dog ikke længe før han kunne skimte omridset af fire mørke skikkelser der stod inde i lejligheden. De gjorde ingenting, stod bare urokkelige i deres lange kapper og betragtede ham og hans brødre. Han kunne ikke skelne ansigterne endnu, men han var dødsikker på at de havde ulvemasker på.

Han skulle lige til at fare op og advare sine brødre, men i det samme var der nogen der tændte lyset, og hans pupiller trak sig hvinende sammen. Halvblind igen, ikke godt sådan at blive taget på sengen.

Heldigvis gjorde de fremmede indtrængere ingenting, de sagde heller ingenting. Det var som om de gav ham tid til at komme sig, hvilket virkede underligt. Hvorfor ikke slå til nu, mens han var allermest sårbar?

Thoms øjne vænnede sig langsomt til lyset, og han kunne nu se at det ikke var kapper de bar, men lange frakker, og de havde heller ikke nogen masker på, som han først havde troet.

To af mændene lignede hinanden til forveksling, ikke kun på jakkerne; deres ansigter var næsten identiske, de måtte være tvillinger.

De to andre mænd, der holdt sig i baggrunden, så mere rocker-agtige ud og var sikkert håndlangere noget lavere i hierarkiet.

Karl og Noah lå på gulvet og sov helt uforstyrret, de havde intet hørt. Den gamle alfons lå stiv som et bræt midt i det hele i en kæmpe, mørk pøl, og damen sad som stivnet i sin stol, stadig med cognacglasset mellem sine sammenkrampede fingre. Det var ikke faldet Thom ind at pakke dem væk eller i det mindste dække dem til, hvilket ærgrede ham lidt nu under de givne omstændigheder.

Karl og Noah fik et los af en af håndlangerne, og de vågnede straks. De kiggede forvirrede rundt på mændene og dernæst over på Thom. Noah begyndte straks at rokke frem og tilbage og nynne beroligende for sig selv. Karl lagde en hånd på hans skulder. ”Stille,” sagde han og sendte ham et alvorligt blik.

En af tvillingerne trådte nu et skridt frem mod Thom. Han betragtede ham kort med en vis undren og kiggede sig så videre omkring i lejligheden. Stadig ikke et ord.

Han trådte henover Thom og stoppede dernæst foran den gamle, døde dame i stolen. Han prikkede lidt til hende og stod så bare og kiggede, som om han forventede at hun kunne komme springende op et hvert øjeblik. Efter at have glanet lidt, satte han sin finger op til hendes øje og trykkede let på den udbrændte pupil. Ingen reaktion. Han sænkede armen igen og sukede langt og dybt.

”Man skulle tro, hun ville have mærket *det*,” mumlede han anspændt og vendte liget ryggen. Hans opmærksomhed faldt nu på det blodfattige kadaver i den anden ende af lejligheden. Han bed sig selv i underlæben og udåndede tungt gennem sine næsebor. Det var tydeligt at ofrene var mennesker han kendte.

Thom tog en indånding og skulle lige til at sige noget, men han var ikke hurtig nok.

”Et skud går af i *vores* nabolag, og I tror at vi ikke hører det?!” råbte den forbitrede tvilling og sendte Thom et flintrende blik. ”I dræber to mennesker og lægger jer så til at sove *midt* i svineriet!?” Han rystede uforstående på hovedet, mens han sagde det sidste.

”H ... Hvem er I?” spurgte Thom med bævende stemme.

”Vi er døden for jer,” lød det omme fra den anden tvilling. Han kvitterede med at flå ladegrebet på sin Beretta tilbage.

”Så, så, vær nu ikke uhøflig, Marko,” brød den forreste tvilling ind. ”En formel introduktion er da det mindste vi kan give ... Mit navn er Kenny Khan,” sagde han og smilede uhyggeligt til Thom, ”og det her er min bror, Marko.”

”Jeg hedder Thom, og de andre er Karl og Noah ... Mine brødre.”

”Jeg ved virkelig ikke, om alt det kan stå på én gravsten,” sagde Kenny smilende og fiskede sin pistol frem. ”Måske udstopper jeg jer bare.”

Khan brødrene skulle lige til at lade dommen falde over Thom, Karl og Noah, men i det samme var der noget der fangede Kennys opmærksomhed. ”Vent!” råbte han, og sænkede sin pistol.

Han havde fået øje på Thoms stofsæk med bøger i. Øverst lå den gamle, indbundne kopi af Dracula, og forsiden havde fanget hans blik. Det var et utroligt held faktisk.

Han hev bogen op af sækken og kiggede nærmest forskrækket på den. Han proppede straks pistolen ned i bukselinningen, som for at give bogen fuldkommen opmærksomhed. Han lod fingrene glide ned over bogryggen og mærkede på hvert enkelt lille hak. Han vendte og drejede den, og til sidst åbnede han den og snusede til siderne. Han lukkede øjnene og så faktisk lykkelig ud, som én der var blevet genforenet med en god, gammel ven efter mange år.

”Kenny, sig noget,” sagde Marko og kiggede irriteret over på broderen.

Kenny reagerede slet ikke. Da han var færdig med at befamle Draculabogen, begyndte han at endevende posen. Han rodede som en gal, indtil han fandt hvad han ledte efter. Han slog op bagerst i den udvalgte bog, og så at det håndskrevne navn var lige hvor det skulle være. Rebecca K. Francis. Hvil i fred.

”Jeg kiggede i disse bøger hver dag i mere end ti år af mit liv,” hviskede han og kiggede fjernt ud i luften.

”Jeg er sikker på at du kan kigge mere i dem, *efter* vi har likvideret de her tabere!” snurrede Marko og løftede pistolen igen.

”Nej!! Du forstår ikke en skid af hvad jeg siger!” Kenny rejste sig op med Draculaen i hånden. ”Det er ikke bare de samme titler, det er de *præcis* samme bøger som ude på gården! Kig dog på den!” Kenny holdt bogen op foran Markos ansigt. ”Hvert et hak, hvert et æseløre ... det er det samme! Det her *er* den bog, jeg sov med i ti år!”

Marko slog ud med hænderne. ”Jeg ved det ikke, hvis du siger det ... Det var jo kun dig, der læste i de bøger, så ...”

”Jeres navne!! Hvad var det jeres navne var?” spurgte Kenny ophidset og ruskede i Thom.

”Thom, Karl og ...”

”Thom og Karl ... Ja, ja, ja, det lyder sgu som noget den gamle bonderøv kunne finde på.” Kenny slog sig pludselig på lårene og begyndte at skraldgrine. ”Hold kæft, hvor er det vildt! Al respekt for de døde og så noget,” han skænkede den gamle kvinde i stolen et hurtigt blik, ”men det er sgu da lidt vildt det her.”

Marko, der ikke så specielt begejstret ud, satte sin pistol tilbage i hylsteret og signalerede til de to gorillaer at de skulle gøre det samme. ”Så vi lader dem leve? Intet blod?” spurgte han irriteret og tændte en smøg.

Kenny svarede ikke, for Marko kunne selv regne svaret ud.

”Kig på mig, Thom,” sagde Kenny og greb ham under hagen. Thom løftede hovedet og kiggede ind i Kennys øjne, der så en del venligere ud end før.

”I er vokset op på en gård cirka tyve kilometer fra byen, korrekt?”

Thom nikkede.

”I boede sammen med jeres fader, en mand der kaldte sig Kayser ...?”

Thom nikkede igen.

”Var der en kvinde også?”

Thom rystede på hovedet. Det lod heldigvis til at Kenny var tilfreds med denne kommunikationsform, for Thom var ikke sikker på at han kunne sige noget lige nu.

Kenny stod et øjeblik og grublede, så tog han Thoms hånd og hjalp ham på benene. Han slap ikke hånden, mens han sagde det følgende med en lav, fortrolig stemme: ”Vi har også boet på den gård, Thom, men vi flygtede for mange år siden. Kayser er også vores far ... Vi er jeres ældre brødre.”

Thom mærkede med det samme en fornemmelse indeni, som han slet ikke var bekendt med. Han vidste hverken hvad han skulle kalde den eller stille op med den, men det føltes bestemt ikke dårligt. Han gættede på at det var noget byboerne oplevede hele tiden, og de havde sikkert allerede skrevet bøger og sange og lavet film om det, men for Thom var det noget ganske nyt.

”Nu skal du ikke begynde at tude, vel,” spøjte Kenny og gav Thom en hurtig knuser. Marko gabte i baggrunden og knækkede utålmodigt sine fingre.

”Hvad laver du, Marko?” spurgte Kenny og slog irriteret ud med hånden. ”Hjælp dog dine brødre op fra gulvet!”

”Mine brødre,” vrængede Marko og gav Karl og Noah en hånd. Han kiggede på Noah med et rynket bryn. ”Kan den tale?” spurgte han henvendt til Karl. ”Kan *du* tale?”

”Ja,” svarede Karl og skulede ondt til ham.

”Ja, til hvad?”

”Til begge dele,” sagde Karl og vendte blikket. Ham her gad han ikke tale med.

”Okay, brormand. Det kan være jeg hører jer i det senere.” Marko grinede lidt for sig selv og slentrede ud af rummet i en sky af røg.

”Vi har en limousine holdende nede på gaden,” sagde Kenny og nikkede mod udgangen. ”Kom bare med. I er under min vinge nu.”

”Vores ting?” spurgte Thom forsigtigt og skævede til posen med bøgerne og den blodige sportstaske der stod på gulvet.

”Tænk ikke på det. Dem tager mine mænd med når de er færdige med at save,” sagde Kenny og nikkede til én af håndlangerne.

”Selvfølgelig,” svarede fyren smilende. Han var en stor, skaldet gut med langt gedeskæg og et frygtindgydende kæbeparti. Thom havde læst lidt om vikinger, og han forestillede sig at det var nogenlunde sådan her de så ud. ”Jeg skal nok passe på jeres ting, drenge,” brummede han.

Han havde fundet en elektrisk sav frem og var godt oppe at slås med ledningen. ”Hvor fanden mon der er en stikkontakt i det her hul,” bandede han og kiggede sig omkring i den lille, rodede lejlighed.

”Jeg gætter på, at I ikke er bange for blod,” sagde Kenny og blinkede til Karl, hvis bluse var nydeligt dekoreret med klumper af størknet arterieblod, ”men lad os alligevel komme af sted, inden det bliver alt for vulgært ... Det er ikke noget for os verdensmænd.”

De fortsatte alle fire ud i opgangen, og kunne snart høre bajonetsavens klinge gå i overdrev inde i lejligheden.

Limousinen passede meget dårligt ind i gadebilledet, og havde der ikke stået KHAN på nummerpladen, havde chaufføren nok allerede ligget i rendestenen med en kugle i panden, og bilen havde været over alle bjerge. Men i denne del af byen betød KHAN ”ikke røre”.

Chaufføren åbnede høfligt dørene for dem, og de kom ind i en kæmpe, luksuriøs kabine med sort læderindtræk. Marko sad allerede derinde og pudsede sin pistol, mens han fulgte med i nyhederne på en lille fladskærm.

”Bare få min bror til at flytte sig lidt, så kan vi vist alle sammen være der,” sagde Kenny og lod sine små brødre komme først ind.

De satte sig ind, og Kenny skiftede nyhederne ud med noget musik. ”Så, det var bedre,” sagde han og blæste højt og flot på Marko. Han bankede to gange på ruden ind til chaufføren, og bilen begyndte at rulle.

De havde ikke rundet mere end et par blokke, før Marko begyndte igen. ”Du kan ikke se en skid med de øjne, kan du?” spurgte han og stirrede på Noah. Lyset i kabinen reflekterede i hans sølvgrå pupiller og gjorde hans handicap så meget mere synligt.

”Noah ser fint,” sagde Karl tvært og kiggede ud af vinduet.

”Imponerende,” sagde Marko og kiggede på Kenny med store øjne. ”Er det ikke imponerende, Kenny?”

”Hold nu op,” hvæsede Kenny ud gennem tænderne og gav broderen et slag på skulderen.

”Av,” råbte Marko og kiggede forurettet på ham. ”Hvem fanden har pisset på din sukermad?!”

Kenny ignorerede ham og vendte opmærksomheden mod Thom i stedet. ”Fortæl mig om jeres flugt,” sagde han og lænede sig frem i sædet.

Thom havde håbet de kunne gemme det her til senere. Han havde svært ved at forestille sig at Kenny og Marko nærede dybe følelser for faderen, men alligevel.

”Ja, det vil jeg også gerne høre lidt om,” brød Marko ind. ”Gammelfar var ikke nogen dårlig skytte, og han var ikke bleg for at skyde på sine egne ... bare spørg Kenny!”

Kenny trak op i buksebenet og blottede sin læg, der var dækket af store, hvide ar. ”En ordentlig røvfuld spidshagl ... Havde nær taget mit ben af,” sagde han og smilede. ”Åh, de glade barneminder.”

”Han er død,” udbrød Thom pludselig. Han kunne lige så godt få det sagt nu.

”Nå ja, han var jo allerede ældgammel, dengang vi boede der,” sagde Kenny og nikkede forstående.

”Jeg smadrede hans hoved med mukkerten,” sagde Thom hurtigt og kiggede skyldigt ned.

Et øjeblik var der helt stille i bilen. Thom turde ikke løfte sit blik, af frygt for hvad han ville møde.

Det var Marko der brød stilheden. ”Tog I et billede af det?”

Kenny eksploderede i et hysterisk grin, og Marko sluttede sig straks til.

Thom kiggede overrasket op. Han forstod ikke hvad der var så morsomt, men han var da glad for at de tog nyheden så pænt.

”Jeg har tit selv tænkt på at tage ud og filetere den gamle skid, Thom,” klukkede Kenny. ”I har sgu gjort verden en tjeneste.” Han tørrede sine øjne og tjattede broderligt til Thom. ”God dreng.”

Thom smilede efter bedste evne, og mente også godt at han kunne se det sjove nu. Han kiggede over på Noah og Karl og undrede sig over hvorfor de ikke smilede.

Karl havde især været underligt fåmælt under turen, han sad bare og kiggede drømmende ud af vinduet. Måske havde han hjemve. Thom valgte at tro han ville få det bedre, lige så snart de var faldet til hos deres nye familie. Det skulle han bare.

Kapitel 7

Da de havde kørt i tyve minutters tid, drejede limousinen ind i en baggård. De var vist stadig i slummens midte, for de havde endnu ikke set en gadelygte der fungerede. Folk kunne godt lide det mørkt her, og man behøvede kun at kigge på dem for at forstå hvorfor. Med undtagelse af de flotte piger i farvet tøj der stod ude ved vejkanten og grinede, gik de fleste mennesker helt inde langs husene med kasketten trukket godt ned over øjnene, og hættten trukket godt ned over kasketten. De fleste så blege og trætte ud og ville passe utroligt dårligt ind i gadebilledet ude i det oplyste kvarter, hvor brune, skinnende mennesker, der så ud som om de var lakerede, gik rundt med deres små poser.

Chaufføren åbnede dørene på begge sider af bilen, og de fem brødre trådte ud i en rummelig baggård omgivet af høje, grå lejlighedskomplekser.

En gammel spritter med sin papkasse havde forvildet sig ind i gården, og Kenny bad straks chaufføren se til at få rettet fejlen. Han hviskede til ham ganske diskret, og Thom, der havde sine øjne på Kenny hele tiden, var den eneste der lagde mærke til det. Han var imponeret over den næsten usynlige måde Kenny signalerede på, og han tog straks ved lære. Der var noget værdigt over Kenny, man var ikke i tvivl om at det var ham der bestemte.

De låste sig ind gennem en gigantisk ståldør, og efterlod chaufføren med kvarterets sociale problemer, som han måtte håndtere efter for godt befindende.

Døren smækkede tungt bag dem, og de kom ind på en lang gang, hvor væggene var dækket af farvefulde graffiti-malerier. Man kunne høre en fjern bas dunke hult, sikkert fra en natklub et sted i blokken.

Kenny og Marko ledte an gennem det enorme gangsystem, og de tre brødre, der ikke havde set meget andet end hø og halm det meste af deres liv, kiggede måbende på de flotte vægmalerier.

De forestillede alt mellem himmel og jord, men drabelige middelalderkrigere, ninjaer og samuraier gik igen flere steder.

”Ikke dårligt, vel?” spurgte Kenny og vendte sig om. ”Der har været mange kunstnere på ... Det er kun billeder hele vejen ned, ingen tags ... Jeg hader tags.”

”Tags ...?” gentog Thom, og kom til at afsløre alt det han ikke vidste.

”Altså, bogstaver ... Glemte lige at I nok ikke er helt med på street-lingoen,” sagde Kenny og smilede.

Der var store dele af det Kenny sagde, Thom slet ikke forstod, men det ville han nødigt indrømme. Han ville hellere bare nikke og prøve at se kvik ud, og så kunne han i smug slå ordene op senere.

”Mit yndlingsbillede kommer herovre,” sagde Kenny og satte tempoet lidt op.

Thom så hvordan en handling begyndte at udspille sig på væggen ved siden af ham. Som på oldtidens gobeliner kravlede historiens gang fra venstre til højre, og viste kæmpe slag med brændende pile der regnede ned fra himlen, og heste der stejlede med frygten malet i øjnene.

”Her er han så,” sagde Kenny stolt og stoppede op, ”den originale Khan.”

Det de stod foran var et stort, farvefuldt maleri af en drabelig kriger til hest. Han bar en gylden brynje og hævede sit krumme sværd højt over sit hoved. Han havde allerede nedlagt mange fjender, for klingens var rødglinsende af blod.

”Genghis Khan var en høvdingesøn, der blev ladet i stikken af sine egne klansmænd som ganske ung,” fortsatte Kenny uden at slippe Thoms blik. ”I årevis levede han som en fattig nomade, men han fik kæmpet sig op af skidt, og tog dét tilbage der retmæssigt var hans ... Minder det jer om noget?”

Thom svarede ikke, han var fuldstændig tryllebundet af historien om den udstødte høvdingesøn der fandt tilbage til tronen. Det mindede ham om hans drøm om ulven der blev fordrevet til skoven. Måske ville hun også finde en vej tilbage. Måske var det allerede sket for tusinder af år siden. Måske var hun selv i dag en slags skyggehersker, der fra sit skjul signalerede til ham i hans drømme. Hun fortalte ham sin historie i små brudstykker, men hvorfor? Hvad var det hun forventede af ham? Han ledte hele tiden efter tegn eller varsler, ligesom navnet i bogen og avisudklippet, men han frygtede også at han kunne overse noget helt væsentligt, noget der lå lige foran snuden på ham. Han var jo ikke klog ligesom Kenny og Marko. Måske klog nok til at forstå nogle bogstaver i en bog og passe godt på sine brødre, men der var stadig mange ting han ikke forstod sig på.

”Thom, er du vågen?” spurgte Kenny og klappede ham let på skulderen. ”Keder min historie dig?”

Thom rystede vildt på hovedet. ”Nej, det er den bedste jeg har hørt.”

Kenny smilede, men så noget overrasket ud. ”Bedre end Dracula??”

Thom svarede ikke.

Kenny grinede og lagde atter hånden på Thoms skulder. ”Det behøver du ikke svare på ... Bare jeg har din opmærksomhed.”

Thom nev sig selv i låret for ikke at glide væk igen, og fastholdt Kennys intense blik.

”Da vi kom til byen for over tyve år siden, var vi lige så våde bag ørene som I er nu ... Vi startede i rendestenen og måtte kæmpe os gennem dynger af lort for at nå til hvor vi er i dag.” Kenny holdt en lille kunstpause og lod ubevidst sin finger glide ned over et dybt ar, der løb fra hans venstre øje og ned til mundvigen. Hans lille tale havde genoplevet blodige minder om knive i natten, og hud der skrabede mod den hårde asfalt. Der gik dog kun et par sekunder, så fortsatte han. ”Da vi endelig var kommet til magt, droppede vi vores slavenavne og tog det nye familienavn Khan ... Det virkede passende.” Kenny vendte blikket mod sin mongolske krigsherre, og smilede da deres øjne mødtes. Det var selvfølgelig kun en tegning, men øjnene var virkelig godt lavet. Thom turde dårligt kigge direkte på dem, så fyrige og blodtørstige så de ud.

”Nå, men jeg har vist snakket nok,” sagde Kenny og løsrev sig fra stirrekonkurrencen. ”Lad os finde nogle værelser til jer, I må være smaddertrætte.”

Inden længe kom de til en ny staldør, denne gang med kombinationslås. Kenny trykkede de magiske tal ind, og døren gik op. De kom ind i et stort rum med et blåt, flakkende skær og en svag, elektrisk summen. Med undtagelse af dørpartierne, var væggene i rummet af glas og gav udsyn ind til nogle kæmpe, oplyste vandtanke der boblede og brummede fredeligt. Det eneste møblement i rummet var en rød sofa der stod præcis i midten.

Der gik ikke længe før én af Kennys kæledyr kom til syne. Den svømmede tæt forbi glasset og så dem an med et enkelt, sort øje. Det gav et spjæt i Thom, selvom der var tykt glas imellem ham og uhyret. Han kiggede instinktivt om på Noah, men han så faktisk mere forundret ud end bange. Karl signalerede til ham at han havde styr på Noah-situationen, og Thom nikkede.

Thom tvang sig selv til at kigge på bæstet. Det lignede intet han hverken havde set eller læst om, og kunne lige så godt være fra en fremmed planet. Der var visse fiskelignende træk, men størrelsesforholdet var grotesk og hovedet håbløst deformt. Øjnene, der var døde og udtryksløse, havde rykket sig helt ud på siderne af hovedet der nærmest var formet som en slags gammeldags ambolt, og gabet sad akavet placeret på dyrets underside.

”Hammerhajer,” udbrød Kenny stolt. ”Jeg har importeret dem fra Thailand.”

”Må vi se dem æde?” spurgte Karl og virkede endelig lidt vågen. Marko fnisede i baggrunden.

”Selvfølgelig må I det,” sagde Kenny lettere overrasket. ”Du må endda vælge en af dem og kalde den din egen.”

Hvis Karl endelig skulle have et dyr, tænkte Thom, så skulle det nok være sådan en. Den ville sikkert ikke finde sig i at få stukket søm og pæle igennem sig.

Karl reagerede mærkeligt nok ikke på tilbuddet, og Thom blev lidt flov over ham. ”Det er Karl meget glad for,” sagde han og kiggede surt over på broderen. I det samme gik døren til rummet op, og en bred fyr, der nemt kunne have gået på samme skole som vikingen fra tidligere, stak sit hoved ind. ”Der er telefon til dig, Kenny. De har nogle ... øh ... problemer ude i Beccas lejlighed.”

”I må lige have mig undskyldt,” sagde Kenny og trak sig væk. Marko fulgte lige i hælene på ham. ”Hvis I bare lige går ned ad den gang og så til højre, kan I vente derinde,” tilføjede han og pegede. ”Bare forsyn jer selv ... Jeg er der om to minutter.”

Khan brødrene forsvandt ud af rummet og smækkede døren efter sig.

”Den her vej, Noah,” sagde Thom og tog lillebroderens hånd. Karl sendte hammerhjerne lange blikke og havde ikke travlt med at indhente de andre.

De fortsatte ned ad gangen præcis som Kenny havde anvist, og rigtigt nok var der en dør på højre hånd. Thom åbnede den og blev mødt af bløde toner der kom fra nogle højttalere i loftet. Der var en bar på deres venstre hånd og en stor seng i rummets fjerneste ende.

Thom frøs på stedet, da han opdagede at sengen ikke var tom. Der lå en sovende, nøgen kvinde kun halvt dækket af et lagen.

Thom fik langsomt gang i sine ben igen og gik tættere på. Nu kunne han se blodpletter på det hvide linned og bidemærker på hendes hals. Så havde Kenny og Marko altså også tørsten! Thom havde først troet at kvinden sov, men nu var han rimelig sikker på at hun nok var død.

Karl dukkede op bag ved Thom og fik nu også øje på kvinden. ”Nej Thom, Det er Noahs tur,” sagde han og hev lillebroderen frem. Han gav ham et puf i retning af sengen, og Noah kiggede usikkert tilbage på dem.

Thom var ikke helt sikker på at det var så god en ide, og de burde i hvert fald spørge om lov først. Han skulle lige til at sætte foden ned, men så sagde Karl noget der øjeblikkeligt overbeviste ham.

”Han sagde at vi bare skulle forsyne os selv.”

Det var da også rigtigt! Det havde Kenny jo sagt. Så havde de jo faktisk allerede fået lov på forhånd.

Thom nikkede til Noah der straks bøjede sig ind over kvinden. Hendes bløde, hvide lår lå lige for, og han sank tænderne i.

Han tog en ordentlig luns, og i det samme sprang kvinden skrigende op. Noah skreg endnu højere og væltede bagud med blodet væltende ned ad hagen.

De andre havde hørt skriget, og Marko kom buldrende ind i rummet efterfulgt af Kenny og et par håndlangere.

Marko kastede ét blik på kvinden der kastede sig hysterisk rundt i det nu røde sengetøj, og trak øjeblikkeligt sin pistol. Kenny slog straks hans arm til side, og et skud fløj ind i væggen. ”Tænk!” råbte han og gav Marko en lige højre midt i ansigtet. Broderen gik ud som et lys, og pistolen rutsjede hen ad gulvet.

”For guds skyld, er der ikke en der kan få den skøge til at holde kæft!?” bandede Kenny til sine håndlangere. ”Få hende til en læge ... og stop et eller andet i munden på hende!”

De to håndlangere så til kvinden, og Kenny gik frustreret frem og tilbage over gulvet og så ud som han havde gjort, da han først var kommet ind i lejligheden tidligere på aftenen.

”Hvor mange gange har jeg sagt at dine duller ikke skal ligge og sove her?” sagde han til sin bevidstløse bror og gav ham et los i forbifarten. ”Og jer tre! Vi skal have en snak *lige nu!*” Han løftede en insisterende pegefinger mod de tre skælvende brødre.

”Sæt jer ned,” kommanderede han og gennede dem hen til baren.

De satte sig lydigt ned på de små barstole med ildrøde ører, og Kenny gik om bag disken. Han bøjede sig ned og åbnede et køleskab.

”Er B Rhesus Positiv okay med jer?” spurgte han og hev en krøllet blodpose frem. ”Jeg finder at det er en udmærket årgang ...” Hans smil var lige så anstrengt som hans jokes, men Thom ville nødigt klage, for humoren var vist det eneste der forhindrede ham i at eksplodere lige nu.

Han knaldede fire shotglas op på disken og fyldte dem op med halvt blod og halvt vodka. ”Velkommen til storbyen,” sagde han, bundede sin drink og smed glasset over skulderen.

Thom rakte ud efter drinken, men i det samme greb Kenny hans hånd. Thom kiggede forskrækket op og så alvoren i hans øjne.

”Det stopper nu det her,” sagde han og klemte Thoms hånd mere end nødvendigt. ”I er i byen nu, I bliver nødt til at styre jer. I kan ikke rende rundt og dræbe alle mennesker I møder ...”

Thoms hånd begyndte at dunke, og han ville gerne have at Kenny slap ham lige nu.

”Jeg blev lige ringet op af mine mænd der skulle rydde op i jeres rod ude i lejligheden,” snerrede Kenny ud gennem tænderne. ”To parterede teenagere i en sportstaske?! Er I komplet syge i hovedet?”

Thom følte det som om han skulle brække sig. Kennys borende blik sved sig lige igennem hans øjne og ud gennem baghovedet. Han kunne pludselig smage mavesyre og rev sig panisk fri af Kennys knusende greb.

Karl valgte pludselig at bryde ind i et tamt forsøg på at glatte ud. ”Du sagde vi bare skulle forsyne os selv ... så vi troede ...”

”... At I måtte æde dullen?!” udbrød Kenny oprørt. Han så en smule overrasket ud, men ikke helt så gal mere. En lille kluklatter slap over hans læber, og hans ansigt blev lidt venligere for hvert grin. ”Jeg kan godt se, hvordan det kunne give anledning til misforståelser,” fremstammede han og knækkede nu fuldstændig sammen af grin. ”Bare forsyn jer selv,” gentog han og lo så tårerne begyndte at trille ned ad kinderne.

De tre brødre kiggede lamslået på ham, mens han kastede sig rundt omme bag disken. Der var et øjeblik hvor Thom seriøst troede at det havde slået helt klik for ham, men så begyndte hans grineflip heldigvis at stilne af.

”Det kan godt være jeg griner,” klukkede Kenny, ”men jeg mente faktisk det jeg sagde før. Vi smager på kvinderne, vi æder dem ikke, og vi går ikke rundt og myrder vores samarbejdspartnere ... Tro det eller ej, men Becca og hendes alfons drev faktisk en nogenlunde profitabel forretning.”

Thom tænkte på den gamle, væmmelige kvinde med de gulbrune tandstumper, og gøs ved tanken om at hun havde drevet en succesfuld bordelvirksomhed, hvad sagde det ikke om kvarteret?

”Vi har også tørsten ligesom jer,” sagde Kenny, der nu endelig havde fået samling på sig selv, ”men vi er først og fremmest forretningsmænd.”

Thom løftede glasset og hældte den røde væske ned. Det brændte stærkt i halsen, og han rømmede sig. ”Ikke til Noah,” hostede han og satte chokeret glasset fra sig.

”Noah kan få en ren én ... uden vodka,” sagde Kenny smilende. ”Nu blev han jo snydt for sin snack før.”

Marko var ved at vågne omme bagved, og Kenny var straks på sagen.

Broderen rejste sig usikkert op og kastede et bittert blik på selskabet foran ham. Han slikkede sin overlæbe, og den salte smag fortalte ham at han havde haft næseblod.

De to brødre stod i en rum tid urokkelige og tavse og nedstirrede hinanden. Til sidst vendte Marko ryggen til og bøjede sig roligt ned efter sin pistol.

”Tænk!” sagde Kenny igen og kiggede lettere mistroisk på pistolen. ”Jeg får det tatoveret på mine knoer én af de her dage.”

”Og det kan være jeg indgraverer det i en kugle,” brummede Marko og smækkede demonstrativt med døren da han gik ud.

”Han er god igen i morgen,” sagde Kenny og slog ud med hånden. ”Nå, skulle vi finde nogle værelser til jer drenge.”

Kapitel 8

Thom kunne ikke sove. Det var måske fordi det var et nyt sted. Alting var så rent og pænt, sengen var for blød og lugtede af parfume, og der var alt for mange fremmede lyde.

Han lå ovenpå dynen med alt sit tøj på og prøvede at identificere lydene én for én. Den dunkende, rytmiske bas var konstant, og af og til lød der også bankelyde, knirk og fodtrin ude på gangene.

Hvis der var én ting han savnede ved landet, så var det den totale stilhed. De sidste timer havde lært ham at byen larmede, og det var lutter menneskeskabte lyde. Folk sov øjensynligt aldrig her, de boede nok så tæt at de holdt hinanden vågne.

Vindens piben og den silende regn på den gamle lades tag var sød musik i forhold til de overophedede generatorers stønnen og rørs hule banken i Khan-komplekset. Støvede, døde ting der med uhyggelige, mekaniske stemmer talte til hinanden gennem murene.

Thom prøvede at lukke det ude, men det stoppede desværre ikke dér; selv luften var så ladet med elektricitet at hårene på armene stod op og huden krympede sig. Plastic i stedet for træ hvor end han kiggede, og det afgav en mærkelig lugt ... Nej, stank.

De tre brødre havde fået deres helt egen fløj i det kæmpe kompleks, og Noah og Karl havde også fået hver deres værelse. Thom spekulerede på om de mon også lå og vendte og drejede sig. Han var vant til at sove tæt på dem, og havde for vane at kigge til dem en gang imellem, så det var lidt mærkeligt at være adskilt.

Han ventede hele tiden på at Noah skulle komme luskende og kradse på hans dør, men det skete ikke, så han sov nok trygt. Det kunne også være at han var kravlet ind til Karl, de to havde været nær uadskillelige, siden de var kommet til byen.

Thom havde fået sine bøger tilbage igen, og han havde også kigget lidt i dem inden han havde lagt sig, men de var ikke så interessante mere. Den med navnet i var lige til at smide ud nu, og Dracula syntes ikke at byde på nogen nye svar.

Han lukkede sine øjne og prøvede at lade være med at tænke på noget. Det var bedst, hvis han kunne få sovet lidt. Han prøvede inderligt at tænke på intet, men *intet* blev hele tiden til mærkelige billeder og ord. Og så var der den dunkende bas ... hvornår mon de ville stoppe med at feste? De skulle vel sove på et eller andet tidspunkt ...?

Han prøvede at finde ro midt i kaosset og flyde på den fjerne, pumpende rytme, men den blev mere og mere påtrængende. Snart kunne han også høre sin egen puls hamre ned i madrassen. Dung! Dung! Dung! Samme infernalske rytme som musikken.

Han satte sig op i et hurtigt ryk og tørrede sveden af panden. Der var ingen chance for at han ville få sovet i nat. Måske aldrig mere ... Ikke så længe han var i den her larmende by.

Som om alt det andet ikke var nok, lød der nu også højroastede stemmer et sted ude fra gangen.

Han listede over til døren og åbnede den på klem. Det var Marko og Kenny. Deres stemmer var næsten ens, men det var nemt at skelne dem på tonefaldet.

”Du kan ikke seriøst mene at de skal bo her?!”

”Jo, det kan jeg faktisk.”

”Hvad fanden vil du bruge dem til?”

”De er loyale ... God muskelkraft!”

”Du kommer til at rende rundt og holde dem i hånden hele tiden, Kenny. Har du set ham den lille?? Jeg får fandeme kvalme af at glo på hans døde øjne.”

”Marko, slap nu af ... De er sgu da for helvede familie.”

”Okay, men hold mig udenfor. Det er dine kæledyr! Du fodrer dem, tørrer dem i røven og hvad fanden det ellers hedder ... Jeg vil ikke have noget med det at gøre.”

”Marko, du er oprevet ... De mente jo ikke noget med at bide hende din dulle, det var et skide uheld!”

”Kenny, hun hedder Alicia, og jeg har set hende i et halvt år nu! Hvorfor har du så svært ved at lære hendes navn?!”

”Prioriteter ... Se at få styr på dine, *lillebror*.”

”Der er to minutter imellem os, Kenny! To forbandede minutter!! Hvorfor skal jeg altid høre for de to forbandede minutter?!”

Snart kunne Thom høre en dør blive smækket, og han gættede på at Marko havde lavet endnu en dramatisk exit.

Han forstod kun dele af den samtale, han lige havde overhørt. Det gik meget hurtigt, når Kenny og Marko snakkede, og tit var det alt de *ikke* sagde som gav den fulde mening.

Thom havde meget at lære om byboernes facon, en lærdom han vidste at han kun kunne få fra bøger. Bøger var nøglen til al lærdom, så meget vidste han da.

Han kunne bare ikke se, hvornår han skulle få tid til at studere, for indtil videre var det hele gået alt for stærkt. Han ønskede inderligt at træde ind i en form for tidslomme, hvor verden omkring ham gik i stå. Så ville han suge uanede mængder lærdom til sig og først træde ud, når han følte sig helt og aldeles klar. Til den tid ville han forstå alt hvad Kenny sagde, og svare tilbage med smarte svar som kun de to forstod.

Indtil videre måtte han nøjes med at opleve Kennys verden i små bidder. Samtalen havde da i hvert fald lært ham, at Marko ikke nærrede de varmeste følelser for dem. Thom kunne godt forstå, han var blevet sur over at Noah havde taget en bid af hans kæreste, men at han ligefrem havde trukket sin pistol var lidt skræmmende.

Thom så allerede en uhyggelig lighed mellem Marko og Karl. Noget som ikke tålte dagens lys, og som på trods af blodets bånd kunne være meget svært at elske.

Thom havde for længst opgivet at sove, så han besluttede sig for at gå ud og se om Kenny stadig var der.

Han trådte ud på gangen og lukkede forsigtigt døren efter sig for ikke at vække Karl og Noah. Lyset tændte af sig selv, og hans puls satte straks op i en voldsom galop.

Han drejede rundt om sig selv et par gange, men der var ikke nogen at se. Han gøs over den slags sjælløse intelligens der syntes at regere her. En lille sensor i loftet stirrede arrigt på ham med sit ene røde øje. Mon den vidste, han var her?

Han nærmede sig tøvende det blå, summende rum, der var omgivet af vand og hajer. Det bølgende, blålige lys krøb et par meter ind på gangen som for at velkomme ham.

”Thom, er det dig?” spurgte Kenny. Han sad midt i den røde sofa, og havde et halvtomt glas i hånden. ”Åh, det er dig! Svært at sove et nyt sted?”

Thom nikkede og trådte ind i rummet. Lyset i loftet var slukket, og det var kun spottene inde i vandtanken der satte stemningen. Blå, formløse figurer dansede hen over gulvet med den sløve vuggen fra vandmasserne.

En hammerhaj svømmede tæt forbi, og Thom knyttede ubevidst sine næver. Mørket gjorde det endnu sværere at fornemme glasset, og selvom han vidste det var der, forberedte hans krop sig automatisk på et angreb og skreg på flugt.

Han valgte at slå skyklapperne ned, og bevægede sig hurtigt og målrettet hen mod Kenny i den røde sofa.

”Bare slå dig ned,” sagde storebroderen og rykkede sig lidt.

Thom satte sig, og opdagede at det på afstand måske endda var muligt at nyde synet af de svømmende dræbere.

”Jeg sidder her næsten hver eneste nat ...” sagde Kenny sløvt uden at flytte blikket fra det bølgende blå. ”Det er hypnotiserende at se dem glide gennem vandet.”

”Sover du aldrig?” spurgte Thom undrende.

”Ikke med lukkede øjne ... Jeg hviler, når jeg sidder her ... Det er rigeligt.”

Thom så at der ved siden af Kenny lå en opslået bog med ryggen opad.

Kenny fulgte Thoms blik og greb straks bogen. ”Jeg læser også en del her om natten. Rart at sætte sit eget eventyr lidt på standby ... Den her er i øvrigt ikke særlig god.”

”Jeg kan godt ... læse,” sagde Thom tøvende og blev lidt forskrækket over sit pludselige overmod. Det var jo ikke helt rigtigt, det han sad og sagde.

Kenny nikkede smilende. ”Du har lært det på samme måde som mig ... gennem bøgerne. Marko var aldrig interesseret i dem, jeg fik dem helt for mig selv ... Kunne du have dem i fred for Karl og Noah?”

Thom nikkede. Noah kunne knap nok tale og kunne stadig finde på at tisse i bukserne af og til, hvad skulle han dog bruge en bog til?

”Det var Becca der i tidernes morgen sendte de bøger ud på gården, Thom. Jeg har ikke tænkt mig at begynde at bebrejde dig for det der skete i aftes ... rent faktisk er jeg også ret ligeglad med, hvorfor I dræbte hende ... Jeg er sikker på at I har haft en god grund ... men du bør alligevel vide, at det var hende der sendte de bøger ud på gården ...”

”Jeg drømmer om en ulv,” afbrød Thom og gravede dybt i lommen efter sin tegning. Han glattede den ud for titusinde gang og rakte den over til Kenny, som kastede et hurtigt blik på den. Han kiggede op på Thom med en lettere skeptisk mine. ”Er det her noget du har tegnet, Thom?”

”Ja, eller ... Nej ... Jeg har tegnet den af.”

”Fra hvad?”

”Kan du huske stenhulen?”

”Ude på Kaysers grund? Var der nogen, der havde tegnet sådan en ulv der?”

Thom nikkede. ”Ved du noget om ... ulve?”

”Thom, jeg er ikke helt sikker på, hvad det er du spørger mig om ... altså jeg forstår ulven som symbol, hvis det er det du mener ... Den er ensom, den er en overlever ... En dræber.”

Thom syntes ikke at hans spørgsmål blev ordentligt besvaret, men han kunne godt lide at høre Kenny tale, så han følte ingen trang til at afbryde.

Kenny betragtede tegningen endnu engang og hæftede sig denne gang ved det gulnede, beskidte papir. Kanterne var flossede, og selvom Thom havde beskyttet den med sit liv, havde den været foldet ud og foldet sammen så mange gange, at den var ved at gå fra hinanden flere steder. ”Hvor gammel er den her tegning, Thom?”

”Noah var næsten baby.”

Kenny trak let på smilebåndet. ”Nå ja, ulven er vel et udmærket kraftdyr ... Jeg identificerer mig med en mongolsk krigsherre fra tolvhundredetallet, så jeg skulle vel nødtigt tale ...

”Kraftdyr?”

”Ja, du ved ... naturlig udvælgelse og alt det der ... Den stærkeste overlever. Vi kalder det måske noget forskelligt, men i bund og grund er det vel det samme ... Du har din ulv, jeg har min Khan ...” Kenny drak sin drink ud og afsluttede sin tale i en prædikende, næsten kommanderende tone. ”Symboler er i orden, de skal bare ikke tages for bogstaveligt.”

Thom forstod tæt på ingenting af hvad Kenny sagde, men nikkede alligevel. Det lod ikke til at storebroderen sådan lige umiddelbart vidste noget om Ulvemoderen, men Thom havde masser af tålmodighed, nu havde han ventet *så* længe, så kunne han sagtens holde lidt endnu.

Kenny samlede en fiks, lille fjernbetjening op og trykkede på en rød knap. Sofaen stod åbenbart på en rund platform af en art, for den begyndte stille og roligt at dreje rundt.

”Rimelig sejt ikke?” spurgte Kenny og smilede til Thom, der så noget betuttet ud. Da de var kommet en halv gang rundt, trykkede Kenny igen på den røde knap, og sofaen stod atter stille.

”Prøv at se den store hun derovre,” sagde Kenny og pegede på en af hajerne. ”Er hun ikke smuk?”

Thom trak på skuldrene og prøvede at finde på et eller andet smart at sige, men inden han kunne nå det, var Kenny begyndt at snakke igen. Det var nok bedst sådan. Kenny snakkede, og han lyttede.

”Hammerhajer er et af de eneste dyr i verden, der dræber for sjov,” sagde han med et skadefro smil, ”Det var derfor jeg valgte dem ... Mange af mine modstandere er endt nede i tanken, og jeg har siddet her i min sofa og kigget på dem blive flået levende. Først bliver vandet brunt ... så rødt ... og snart er jeg én bekymring mindre ...”

Thom forestillede sig hvordan det måtte være at synke ned gennem vandet, og se de vridende dræbermaskiner kredse omkring sig, og han klamrede sig ubevidst til armlænet.

”De første seancer var udpræget fantasiløse og var ovre på få minutter,” fortsatte Kenny stadig iført et bestialsk, selvtilfreds smil, ”men her på det sidste har vi forsynet ofrene med et iltapparat og en dolk ... Sløv dolk selvfølgelig, der skal ikke ske noget med mine hajer ... de er kommet hele vejen fra Thailand.”

”Thailand ...” hviskede Thom ærefrygtigt, som om det var det forjættede land der var tale om.

”Ja, Thailand,” sagde Kenny og fandt hurtigt et mere sympatisk ansigt frem, ”der må vi tage over en gang, os to drenge.”

Det Kenny sagde lød næsten for godt til at være sandt, men Thom kunne godt lide at høre det. Måske ville det virkelig ske en dag. Måske ville han få set alle de steder der stod om i bøgerne, steder han ikke i sin vildeste fantasi havde forestillet sig at skulle opleve rigtigt.

”Nå, Thom,” sagde Kenny og lagde hånden på hans skulder, ”tror du ikke, du skulle prøve at få noget søvn, så du er frisk til i morgen ...?”

Thom rejste sig lydigt, selv om han ikke troede det mindste på at han ville få sovet. Han sagde godnat og tøffede ind mod sit værelse.

Da han var gået et par skridt, stoppede Kenny ham. ”Nå jo, Thom, jeg kender en antikvar et par gader væk. Mind mig lige om det i morgen hvis jeg glemmer det ... Så du kan få nogle nye bøger ...”

”Ja,” sagde Thom og fortsatte ned ad gangen.

Bøger. Hvorfor kunne Kenny ikke have ventet med at sige det til i morgen? Nu var det helt sikkert at han ikke ville få sovet.

Kapitel 9

Thom blev ved med at gentage Kennys instruktioner i sit hoved. Til højre lige når han kom ud af porten, så anden gade på højre hånd ... Helt ned i bunden indtil der ikke var mere gade, og så til venstre. Der skulle være et stort, gult skilt over døren, hvor der stod: ANTIKVARIAT.

Han behøvede ikke at banke på, han skulle bare gå ind og ikke blive forskrækket når den lille klokke ringede. Kenny ville allerede have ringet og meldt hans ankomst, men han måtte godt sige hvem han var alligevel. Hvordan var det nu det gik...? *Mit navn er Thom, jeg er Kennys bror. Jeg vil godt se på nogle bøger,* eller var det: *Jeg vil godt se på nogle bøger, jeg er Kennys bror ... Jeg hedder Thom.*”

Thom overvejede at vende om og få Kenny til at løbe det igennem med ham én gang til, men han var bange for at gøre ham sur, så han fortsatte bare ned ad gaden.

Når han havde præsenteret sig, ville manden spørge hvad for nogle bøger han ville have, og så var det meget vigtigt, at han ikke kom til at sige Dracula.

Han drejede til højre og til højre igen og til venstre, præcis som Kenny havde sagt, og snart kunne han se en forretning med noget gult over døren. Der var et langt ord, og bogstaverne dansede for øjnene af ham: NTAKVIAIRTA. Tæt nok på.

I butikkens vindue lå hundredvis af bøger stakket op i tårne, der nogle steder nåede helt op til loftet.

Thom hev døren op med barnlig iver, og den lille klokke gjorde ham lige akkurat så forskrækket, som han havde svoret ikke at blive.

En ældre mand i en brun skindvest og røde seler til at holde bukserne oppe kom Thom i møde.

”Du må være Thom!” udbrød han muntert. ”Kenny sagde du ville komme et smut forbi. Vil du selv gå rundt og kigge lidt, eller er det noget specielt du leder efter?”

”Nej, jeg ...” mumlede Thom, men ændrede med det samme mening. ”... Øh, ulve ... Noget med ulve.”

”Nå!” udbrød den gamle højlydt og kvitterede med et ægte gavtyvesmil. ”Man er dyre-interesseret, hvad? Kenny sagde godt nok, at du var fra landet. Følg med!” Den gamle begav sig ind mellem to propfyldte bogreoler, og lod sin rynkede finger glide langs de havarerede bogrygge.

Thom nød lugten af gamle bøger, der lå tæt i det lille lokale. Lidt træagtigt og jordet med et forvildet strejf af vanilje. For ham havde en del af glæden ved at læse altid været bøgernes lugt; ét kraftigt

sanseindtryk til at minde ham om alle de fjerne og eventyrlige steder, historierne før havde bragt ham hen. Han håbede aldrig at de ville begynde at lave bøger der ikke lugtede. Det ville være en skam.

”Ulve, ulve, ulve ... Her!” jublede den gamle og trak med møjje og besvær en bog ud. Den var nær groet fast og støvet stod ud til alle sider. ”Jeg vidste at den var her et sted!”

Thom fik bogen stukket i hånden. Der var et flot billede af en ulv uden på, men der var noget ravruskende galt. Den var slet ikke ligesom i hans drømme.

Den gamle antikvar kunne se skuffelsen i Thoms øjne. ”Var det ikke det du søgte, min ven?”

Thom rystede på hovedet. ”Nej, det er ikke rigtigt ... Den skal stå op ... på sine bagben.”

”Som et menneske?” spurgte den gamle og så tænksom ud. ”Det er jo en helt anden sag. Så skal vi jo over i afdelingen for det *okkulte*, det *overnaturlige*!” Han sagde ”overnaturlige” med en uhyggelig stemme og lavede store øjne, alt sammen til ære for Thom.

Han bevægede sig et par hyldemeter frem og stoppede brat op igen. ”Velkommen til afdelingen for det *overnaturlige*! Her finder du alt, hvad du har brug for at vide om varulve og vampyrer, spøgelse og ufoer, søslanger og afskyelige snemænd ...!”

Thom vidste med det samme at det var her han skulle finde sin bog.

Næsten uden at kigge hev den gamle antikvar en bog med et slidt, teglrodt omslag ned fra øverste hylde. ”Det er vist den her, du leder efter,” sagde han og gav Thoms skulder et lille tryk.

Thom mistede næsten pusten da han så omslaget. Det var *hende*! Næsten til punkt og prikke. Ulvebæstet stod opret med rank ryg og hylede mod fuldmånen. I baggrunden var afbilledet høje, mørke træer, det kunne umuligt være en tilfældighed!

”Jeg har et sted, hvor du kan sidde og kigge i den, før du bestemmer dig.” Den gamle pegede over i et hjørne, hvor der stod et lille bord og en stol.

”Tak,” mumlede Thom fraværende og satte sig over med sin bog. Ejeren forlod Thom og slog sig ned bag disken med sin egen bog.

På første side i varulve-bogen gentog tegningen fra omslaget sig i sort hvid, og Thom kiggede lige så lang tid på denne version. Da han endelig var klar, bladrede han forsigtigt om på anden side. Der var et forord af forfatteren.

Han prøvede langsomt at stave sig igennem mylderet af sorte tegn. Først lignede det en koloni af myrer, hvor kun enkelte af dem bar rundt på rigtige ord.

Kærelæser Der er skrævet en mængde ilte arte om varulve meget nisperetaf oplue ærfoklse ang og ymter **Varulven** har vretet varde ved nesr kæmmebielleedipopkultrnue, srædelessomskurkenien langærkek ysegrfiml **Denne bog** villaveenorknolgoiksgnneemgangaf varulvens ihstroie. Hvnår hørte man første gang om fnæomnete? **Har varulve** altid kuneskisteret i ufldmånesnskær, oghv onrår **blev det** bestet matd **erskulleensølv** kugle tilforat dræbe bestæt **Ald dette** og megtemere viljegg nemnegåid dettemkoepniudmder måtegnebnessom det den fitiviteposalgvsrkærom **varulve**.

Thom plukkede mange af de korte ord ud, han kunne forstå og begyndte at lede efter lignende stavelser i de længere ord. Han sagde ordlyden højt og prøvede så at gætte sig til de længere bogstavkombinationer. Antikvaren skævede lidt til ham ind imellem, men blandede sig heldigvis ikke.

Thom kunne dårligt overskue hele siden, så han dækkede med ærmet og fokuserede på én linje af gangen. Han måtte også bestemme sig for nogle mellemrum, ellers ville teksten ikke give nogen som helst mening. Han blev mindet om, hvor mange år det havde taget ham at forstå bare en smule af Dracula, men han ville ikke lade sig slå ud. Han var ældre og klogere nu. Ikke klog, men i hvert fald klogere.

Han mistede helt fornemmelsen af tiden inde i det gamle antikvariat. Normalt ville han have bekymret sig for Noah og Karl, men der var intet der kunne distrahere ham nu, ikke når han var så tæt på et gennembrud.

Han forstod mere og mere som timerne skred frem. Der var mange ting, der ikke passede med hans drømme, men der var også mange der gjorde. Han trøstede sig med at historier sagtens kunne ændre sig, når de gik fra mund til mund. Visse detaljer om disse varulve var nok blevet tilføjet med tiden for at gøre historien mere dramatisk og spændende. Der var for eksempel ikke noget i hans drømme der tydede på at Ulvmoderen ikke kunne tåle sølv, og han havde aldrig set hende optræde i menneskeform. Derimod blev det antydnet at varulve som oftest strejfede omkring alene og næsten altid holdt til i skove.

Antikvarens telefon kimedede pludselig, og Thom spjættede op fra stolen.

Den gamle greb røret. ”Hallo ... .. Jo, han er her stadig. Sidder lige så stille og læser ... Har du en besked til ham? ... .. Okay, fint.” Røret blev lagt på igen.

”Det var din storebror,” sagde han, ”han ville bare lige høre, om du var faret vild eller sådan noget.”

Thom nikkede og trak på smilebåndet. Måske skulle han også til at finde hjem, han havde vist været væk i ret lang tid.

Kenny havde ikke givet ham nogen penge med, så han var ikke sikker på om han kunne få bogen med sig. Han luntede hen til antikvaren og lagde den op på disken.

”Nå, var det noget der kunne bruges?”

Thom nikkede.

”Skal du have en pose at komme den i?”

”Jeg har ikke nogen penge,” sagde Thom mismodigt og fulgte bogen med øjnene.

”Jeg kunne da heller ikke drømme om at tage dine penge.” Den gamle smilede til Thom og puttede bogen ned i en plasticpose.

”Tak,” sagde Thom og blev lidt flov over venligheden, men det var til at bære, for han ville virkelig gerne have den bog med sig.

Den gamle mand rakte ham posen med bogen i. Thom greb ud efter den, men stivnede pludselig midt i bevægelsen. Et lille, udstoppet pelsdyr, der stod på en hylde bag disken, havde fanget hans opmærksomhed. Når han kiggede nærmere efter, var der ikke kun det ene. De stod overalt presset ind mellem bøger og fungerede nogle steder som bogstoppere. Små, pjuskede fugle med døde glasøjne og mærkelige pelsdyr foreviget i unaturlige, sammenkrampede stillinger.

Pludselig syntes Thom at der stank forfærdeligt inde i det lille butikslokale, ikke mere af trykssvæerte og papir, men af død og fordærv.

Den gamle lagde sin hånd på Thoms skulder og sagde et eller andet, men Thom kunne ikke høre ordene. Han var stivnet af skræk, hans blik var fikseret på den gamles ækle lab. Neglestumperne var tykke og gule og dyrisk bidt ned til rødderne. Huden var gulbleg som pergamentpapir, og hans berøring isnede hele vejen igennem Thoms bluse.

Den gamle åbnede igen munden for at sige noget, og hans ådsels-ånde fik det til at plette for Thoms øjne. Du godeste, hvad havde han dog spist? *Hvem* havde han dog spist?

Thom måtte ud af dette gravkammer, men den gamle ville ikke slippe ham.

Gennem sit omtågede blik så Thom endelig hans rigtige ansigt; det posede og foldede, og øjnene var kun to mørke huler.

De havde fundet ham!! Thom vidste ikke hvordan, men det var lykkedes dem at finde ham! Havde han virkelig været så uforsigtig, at han havde ledt dem direkte på sporet af *hende*; *Ulvemoderen*!? De

måtte have været efter hende i tusindvis af år, de forræderiske hunde, og nu havde Thom ganske utilsigtet lagt et spor af brødkrummer, som enhver idiot kunne følge.

Det var den mest kvalmende form for overlevelse Thom kunne forestille sig, og den fedladne kommandant fra Ulvemoderens vagtkorps måtte stå bag det hele. Ham, Thom havde set i sin drøm. Ham, der bed hovedet af én af ungerne.

Thom genvandt pludselig kontrollen over sin krop og rev sig ud af den gamles greb. Han var nær røget på enden og så noget overrasket ud.

”I får hende aldrig, møgsvin!” hvæsedes Thom og blottede sine tænder som et vildt dyr. ”Jeg finder hende først!” Han greb posen med bogen og stormede ud af antikvariatet.

Til højre og til venstre, og til venstre og til højre ned ad de små gader, indtil han ikke anede hvor han var. Han blev ved med at løbe, men var ikke ængstelig mere, han smilede faktisk over hele hovedet. For første gang følte han at han var på sporet af noget rigtigt, for hvis de forræderiske soldater stadig var i live, måtte *hun* også være det. Han var tættere på Ulvemoderen end nogensinde!

Thom var så optaget af sine tanker at han slet ikke opdagede, at en sort bil med tonede ruder trillede op på siden af ham. Døren blev rykket op, mens bilen stadig var så småt i fart, og en hærdebred mandsperson hoppede ud foran ham. Det var ”vikingen”, som Thom havde set tidligere i den gamle dames lejlighed.

”Så stopper festen,” brummede han. ”Kenny siger du skal hjem nu!”

På de få timer Thom havde været væk, havde Khan-komplekset forvandlet sig til ét stort menneskemylder. Folk rendte rundt imellem hinanden og gav beskeder på kryds og tværs. Nogle var iført hvide kitler og slæbte rundt på tunge apparater og dingener, mens strømlignede herrer i sribede jakkesæt rullede tilsyneladende formålsløst rundt med propfyldte tøjstativer.

Et sted midt inde i mylderet stod Karl og Noah på hver deres taburet. De var iført sorte silkeskjorter og koksgrå jakkesæt, men ærmerne var alt for lange. To mænd, der måtte være skræddere, var i fuldt sving med at sy bukserne op så de passede.

Noah vinkede begejstret, da han så at Thom var kommet tilbage, og skrædderen bad ham pænt om at stå stille.

Thom smilede til sin lillebror, men udlod at vinke. Ingen grund til at opildne til yderligere akrobatik, mens skrædderens nål var hed.

Karl så lettere åndsfraværende ud og reagerede dårligt på Thoms tilbagevenden. Han så om end endnu mere utilpas ud i det fine tøj end Noah.

Kenny stak pludselig hovedet ind i rummet og råbte en besked til en gruppe håndlangere, der stod i et hjørne og smøgede den. ”Sig til tandlægen han kan sætte sine ting op inde på mit værelse!” Kennys blik gled søgende gennem menneskemylderet og fæstede sig til sidst på Thom. ”Jeg skal lige snakke med dig,” sagde han og viftede ham hen.

Thom kæmpede sig igennem junglen af arme og ben og var nær stødt sammen med tandlægen, der skød sig ind foran ham med en rullevojn overlæsset med mystiske apparater. En filtret klynge af hvide plasticslanger og ledninger slæbte efter vognen, og Thom hoppede til side for ikke at blive viklet ind.

”Pas på,” mumlede Thom, velvidende at han ikke blev hørt.

Kenny stod ude på gangen og lænede sig op ad væggen med korslagte arme. Han så ikke glad ud, så nu var det op til Thom at forbedre hans humør, han vidste lige hvordan; bogen! Kenny ville helt sikkert dele hans begejstring for bogen. Thom fiskede den op af posen og rakte den stolt hen til broderen, men han tog den ikke, han rykkede sig faktisk ikke ud af stedet.

Thom forstod ingenting, hvorfor kiggede Kenny ikke på bogen. Billedet, det afgørende bevis, var jo lige foran ham.

”Kenny ...?” prøvede Thom. ”Det er lige her. Det hele er lige her. Det står alt sammen heri ... I den her bog.” Han rystede bogen for at understrege dens bibelske værdi, men stadig ingen reaktion fra Kenny. Hans øjne så trætte ud, og han stirrede lige ud i luften, lidt forbi Thom.

Thom kiggede sig bagud, for at se om der foregik noget interessant deromme, men nej.

Pludselig brød Kenny tavsheden. ”Min gode, gamle ven fra antikvarietatet ringede til mig for lidt siden, Thom.”

”Okay,” svarede Thom, og kunne ikke se hvordan det kunne være så vigtigt lige nu.

”Er der noget du gerne vil fortælle mig?” spurgte Kenny og så død-alvorlig ud.

”Ja,” udbrød Thom. ”Eller ... der er faktisk flere ting ... Både bogen her, og så noget andet også...”

Kenny så utålmodigt på Thom, og det så ikke ud til at han havde mod på at stikke yderligere i sagen ... Men det behøvede han heller ikke, for Thom fortsatte ganske af sig selv.

”... Ham manden tilbage i lejligheden ... Ham, som Karl bed ... Hvad gjorde I egentlig med liget?”

Thom havde ikke opdaget det endnu, men Kennys ansigtskulør havde ændret sig mærkbart og hans mundvige trak nedad i en arrig grimasse.

”Bankede I en pæl igennem hans hjerte?” fortsatte Thom uden at kigge op. ”For jeg har læst at ...”

”Hold så kæft!” brølede Kenny pludselig og klaskede Thom hårdt op ad væggen. Bogen ramte gulvet og siderne krøllede. Thom skulle til at sige noget igen, men Kenny stak sine fingre ind i munden på ham. ”Holdt så kæft, dit lille svin! Du tvinger mig til at gøre noget jeg ikke har lyst til!”

Thom kunne ikke så godt lide Kenny, når han var sådan her, men han var egentlig ikke bange. Det var jo meget normalt for brødre at slås, men de gjorde jo ikke hinanden fortræd ... altså ikke sådan for alvor i hvert fald.

Fingrene i Thoms svælg provokerede brækrefleksen noget, og en serie ubehagelige kvælningslyde fik Kenny til at trække dem til sig igen.

Thom gispede med savlet løbende ned ad hagen, og valgte at forholde sig passiv indtil Kenny var kølet ned.

”Matson, den gamle antikvar ... han sagde at du snakkede i vildelse ... at du skubbede til ham ...?”

”Undskyld ... Jeg troede ... han ville tage min bog,” løj Thom. Det var vist ikke det rigtige tidspunkt at begynde at fortælle om Ulvemoderens vagtkorps, og den vanvittige, forræderiske kommandant der havde forfulgt hende i over tusind år.

Kenny samlede bogen op og lukkede den i. ”Du bliver nødt til at lære at adskille fantasi og virkelighed, Thom. Historier er historier ... De skal ikke tages for bogstaveligt.”

Thom kiggede stadig kun på bogen, og det kriblede i hans fingre for at få den tilbage.

”Jeg har tænkt mig at beholde den her, Thom,” sagde Kenny og lagde bogen ned i plasticposen igen. ”Du kan ikke tåle at læse sådan noget ... Du bliver også nødt til at give mig tegningen.”

Thom stivnede. Tegningen! Mente Kenny virkelig tegningen med ulven? Den han havde båret rundt på i en menneskealder, ja, siden han var dreng. Det var den eneste ting, der bandt ham til sine aner; bindeleddet til fortiden. Nu virkede bogen pludselig pokkers ligegyldig.

”Bare behold bogen,” gispede Thom og prøvede lige så stille at smutte væk.

”Thom!” råbte Kenny. ”Aflever tegningen nu!”

Thom frøs på stedet, og tankerne for gennem hans hoved. Det var som et mylder af stemmer, der råbte og skreg i munden på hinanden, og det ene forslag var mere ubrugeligt end det andet.

Pludselig stod Kenny igen foran ham, nu med sin åbne håndflade strakt frem. Han ventede. ”Aflever!” kommanderede han igen.

Thom fattede ikke hvad det var der var ved at ske, men hans hånd begav sig langsomt ned i lommen og fiskede kunstværket op. Det var som om Kenny kontrollerede hans bevægelser, og inden Thom vidste af det, havde tegningen skiftet hænder.

”Hvad end det er du leder efter,” sagde Kenny, ”så har du fundet det.” Med det sagt rev han tegningen over. Først én gang på midten, så én gang til og endnu en gang, indtil der til sidst kun var smulder tilbage.

Thom kiggede forstenet på den sørgelige, lille bunke papir, men kunne ikke græde.

”Det kan godt være, du er sur på mig nu,” sagde Kenny og prøvede at få øjenkontakt med den nærmest katatoniske Thom, ”men du vil takke mig senere. Jeg har store planer for jer tre.”

Storebroderen satte sig ned og tændte en smøg. Han trak let i Thoms bukseben og fik også ham til at sætte sig.

Kenny smilede faktisk nu. Hans vrede havde nået sit klimaks, og han havde opnået en form for forløsning. Han rystede helt bevidst nogle gløder fra smøgen ned i papirstumperne og så tilfreds til, mens Ulvemoderen gik op i røg.

”Jeg føler, vi har opnået noget i dag,” sagde Kenny og lagde armen rundt om Thom. ”Som jeg sagde før, har jeg store planer for jer ... Vi skal lige have overtalt Marko først, men jeg er overbevist om at I kan blive et stort aktiv for vores organisation.”

Thom vendte hovedet og kiggede blankt på Kenny, han kunne lige så godt have talt russisk med alle de lange, svære ord han brugte lige nu.

”Det kræver bare én ting, Thom ... Og det er at du holder op med at tænke så meget ... for når du tænker, så opstår der vrøvl inde i dit hoved. Vrøvl, Thom.”

Kenny åbnede smøgpakken og bød Thom på én. Han reagerede ikke, så Kenny stak selv én i munden på ham og tændte den.

”Nålestribet habit, hatten på skrå og nimillimeteren i hylsteret ... I bliver sgu da byens skræk!” Kenny klaskede sig på lårene, og grinede så gløderne dryssede. Thoms smøg hang klistret fast til hans underlæbe og brændte ganske af sig selv.

”Alt det her ståhej, alle de mennesker der farer rundt ... det er alt sammen for jeres skyld, Thom! Jeg har fået fat på en tandlæge til at kigge på jeres bisser, byens bedste skrædder så I kan imponere tøserne, og i morgen kommer der én og kigger på Noahs øjne ... Mind mig om at vi også skal have en læge til at tjekke jeres understel ... Mig og Marko er sterile, men man ved jo aldrig ...”

Kenny stoppede lige for at trække noget røg ind og fortsatte straks. ”Det her,” mumlede han og samlede en håndfuld af det forkullede papir op, ”det er fortiden.” Han pustede til det, og små, sorte nister føg gennem luften. ”Jeg er glad for at vi fik talt om det her,” sagde han og rejste sig.

Han spadserede fløjtende ned ad gangen og forsvandt snart om et hjørne.

Thoms smøg var blevet til én stor glød, og den smuldrede langsomt ned ad hans trøje. Han fjernede det ru filter fra sin læbe, smed det fra sig og tøffede slukøret ind på sit værelse.

Kapitel 10

Thom sad i en lille sofakrog med en drink i hånden. Han spildte ned ad sine fine, nye bukser, men ænsede det ikke engang. Overalt dansede vilde, unge mennesker rundt, og høj teknomusik dunkede derudaf, så glassene hoppede op og ned på bordene. Det var et svedigt, larmende sted, og Thom kunne ikke komme i tanke om et eneste sted i hele verden, han mindre ville være.

Kenny og Marko ejede natklubben, som lå i den samme blok hvor de boede. Hverken Thom eller hans to brødre havde været i festhumør, men Kenny kunne være virkelig insisterende.

Thom var stadig noget rystet over tabet af tegningen, og han havde ikke helt været sig selv siden. Der var øjeblikke, hvor han var næsten vred på Kenny, men så sagde hans fornuft ham, at ens storebroder altid ville én det bedste. Kenny var jo også så klog, måske var det bedre at han bare tog alle de vigtige beslutninger.

Thom havde opholdt sig hele dagen på sit værelse, indtil Kenny for en times tid siden havde banket på hans dør. Han havde haft tre nye sæt tøj med igen, og havde overbevist Thom om at de nok skulle få det sjovt.

Det værste var dog at Kenny ikke engang var dukket op endnu. Han havde ellers lovet at være der, når de kom. Nu sad de alene med Marko og hans kæreste, som Noah havde taget en bid af, og stemningen var alt andet end god.

Noah var indtil videre hypnotiseret af disco-lysene i loftet, og Karl sad og stirrede på folks struber med et sultent glimt i øjet. Alle tre følte de sig ubekvemme i det nye, snære tøj, og de så ret fjollede ud, hvis Thom selv skulle sige det.

Marko sad overfor dem og kælede med Alicia. Han havde sin hånd nede i hendes trusser og ind imellem nippede han lidt til hendes hals. Det var kun leg, men han havde blod om munden, da han vendte sit blik over mod Thom.

”Hvad glør du på?” sagde han og slikkede blodet væk fra mundvigene. ”Sidder du og leger med dig selv?”

Thom svarede ikke, men kunne ikke lade være med at kigge på bandagen på Alicias lår. Han ville gerne sige undskyld, han vidste bare ikke helt hvordan.

”Du skal fandeme ikke sidde og glo på min fisse!” skreg hun pludselig og for op. ”Jeg slår dig ihjel, din ulækre lille ...”

Marko hev instinktivt i den kæde, han havde hende i, og hun væltede bagover i sofaen. ”På plads,” snerrede han.

”Tror du nogensinde, du kan komme i nærheden af sådan en pige?” sagde Marko og smilede overlegent til Thom. ”Glem det! Med dit fjæs, skal du være heldig, hvis du kan få en luder ...” Han sugede sin smøg ned til filteret og knipsede skoddet over på Thom. ”... Fucking taber!”

Thom var ligeglad, med de ting Marko sagde. Han havde alligevel ikke lyst til at være sammen med nogen piger.

”Skal vi ikke smutte?” sagde Alicia og smøg sig kælent op ad Marko. ”De sinker giver mig sgu kvalme.”

”Vent,” sagde Marko og tog hånden afværgende op. Der var ved at starte et optrin henne ved baren, og snart lød der højrøstede stemmer og glas der knustes.

”Jeg tror vi har nogle udenbys gæster,” sagde Marko og spejdede nysgerrigt over mod baren.

Thom så at en vagt med et oversavet jagtgevær hastede hen mod optrinnet, men af en eller grund signalerede Marko til ham at han skulle blive væk.

En del af de dansende gæster begyndte at bevæge sig væk, og Thom kunne nu se ballademagerne. Der var fire af dem, alle store muskelbundter med tatoveringer fra top til tå. Tilsammen ville de kunne splitte hele stedet ad, hvis det kom over dem. De havde åbenbart rodet sig ud i en eller anden konflikt med bartenderen, og en af dem havde en knust flaske i hånden, som han prøvede at skjule under bardisken.

Marko, der også fulgte optrinnet, vendte sig pludselig over mod Noah og sagde: ”Noah, er du ikke en skat at gå op og bede de fire herrer om at forlade stedet?”

Noah kiggede forvirret på Marko, men Thom trådte straks ind i hans sted. ”Jeg skal nok gøre det,” sagde han uden tøven.

”Nej, det *skal* være ham!” kommanderede Marko og hev Noah op ad sofaen.

Karl var lige ved at gribe ud efter ham, men Thom stoppede ham. Han var bange for at Marko ville skyde dem alle tre, hvis de gjorde noget overilet.

Marko gav Noah et puf i retning af optrinnet, og han vaklede usikkert henover det bonede gulv. Han kiggede forvirret tilbage mod Thom, og anede ikke hvad det var, der blev forventet af ham.

”Sig til de fire mænd at de skal gå,” sagde Marko og pegede over imod baren, mens han nikkede og smilede.

Noah begyndte at bevæge benene igen, og Marko klappede i sine hænder. ”Hold kæft, jeg glæder mig til at se det her ...”

Snart stod Noah omme bag de fire højrøstede mænd, men han foretog sig intet. Han kiggede sig hele tiden spørgende tilbage, og Marko opmuntrede ham. ”Ja, ja, det er flot! Bare sig til dem de skal gå!”

Thom blev ved med at stirre på den smadrede flaske, der hvilede i den ene mands hånd, og han frygtede for hvad der ville ske. Hvis der skete Noah noget, blev han nødt til at slå alle fire mænd ihjel og måske også Marko. Kenny ville blive smadder sur.

Den højrøstede gruppe havde imidlertid opdaget Noah. Den nærmeste af fyrene sprang op, da han så hans misdannede ansigt. ”Fy for helvede,” skreg han og trådte et par skridt bagud. ”Skrid med dig, Quasimodo!”

Marko var ved at knække sammen af grin og glædestårer begyndte at strømme ned ad hans kinder.

Noah var godt klar over, at mændene ikke ville ham noget godt, og han begyndte at knurre og spænde alle musklerne i sin krop.

Mændene så først forbavsede ud, men brød så ud i et dybt, samstemt latterbrøl. Ham, der stod tættest på Noah, gav ham et skub, så han kurede hen ad gulvet, og Thom tog et skridt i retning af optrinnet.

I det samme kom herren i huset hjem.

Kenny havde listet sig ganske stille ind på gruppen og stod nu med foldede hænder og iagttog dem.

”Goddag, de herrer,” sagde han med en form for rolig diplomati. ”Jeg vil gerne bede jer om at gå stille og roligt mod udgangsdørene.”

”Vi har ikke gjort noget,” brummede ham med flasken i hånden og prøvede at liste den over på bardisken uden Kenny skulle se det.

”Nej,” lød det fra en af de andre. ”Hvad fanden er det også for en behandling I giver betalende gæster?”

Kenny så ikke spor tilfreds ud. Han rynkede brynene og gik nu helt tæt på gruppen. Han lagde sin arm omkring den nærmeste af mændene og begyndte at tale til gruppen på en lav, fortrolig måde.

Thom kunne ikke høre hvad han sagde gennem larmen, men han kunne se mændenes kampgejst dale for hvert ord. Thom havde aldrig set noget lignende, de var alle sammen mindst dobbelt så store som Kenny, men pludselig så de meget små ud. Ham, Kenny havde armen omkring, så nærmest ud

som om han var ved at begynde og græde. De her fyre havde aldrig måttet finde sig i noget fra nogen mennesker ... Det var lige indtil de mødte Kenny Khan; han behøvede ikke engang at trække sit våben, han knuste folk med sine ord. Thom var pludselig glad for at musikken var så høj. Han håbede, at han aldrig skulle høre Kenny tale sådan.

De fire ballademagere tøffede slukørede mod udgangen eskorteret af et par vagter, og Kenny vendte sig straks om mod Marko med flammende øjne.

”Hvad fanden tænker du på?! Er du ude på at få os alle sammen slået ihjel?”

”Slap nu af,” lo Marko og slog ud med hånden. ”Jeg prøver jo bare at træne drengene lidt.”

”Er du virkelig så jaloux?” udbød Kenny pludselig og gik hen mod Marko. ”På dem? Dine egne brødre ...?”

”Spar dig,” sagde Marko og undgik broderens blik. ”Vi skulle alligevel også til at gå ...” Han trak af sted med Alicia i kæden.

”Ja, bare ignorer mig ... Tag hjem og lig i ske med din lille dåse.”

”Der er i hvert fald én af os, der er jaloux,” mumlede Marko og gik videre.

”Det hørte jeg godt!” råbte Kenny. ”... Og du kunne ikke tage mere fejl! Hvorfor skulle jeg være interesseret i din lille slavetøs? Jeg kan få alle de kællinger jeg vil have ...”

”Forkert,” sagde Marko uden at vende sig om. ”Du kan ikke få lige præcis *den her* kælling, og det er det der går dig på. Hun er min, hun er ikke engang vores ... Hun er min alene.”

”Jeg ville hellere kneppe en død luder, der havde ligget i havnen i otte uger!” brølede Kenny med et dæmonisk glimt i øjnene.

Marko rystede på hovedet og forlod natklubben.

”Så fordufter han igen! Altid lige når det er ved at blive sjovt,” sagde Kenny og slog ud med hænderne. ”Det er ikke til at tro at vi er i familie ... Tjener! Vi skal bruge nogle flere drinks herovre ...!”

Kapitel 11

Det var sjovt som tiden havde en evne til at glatte tingene ud. For mindre end en uge siden havde det hele virket uoverskueligt, men nu var alting pludselig meget bedre. Både Karl og Noah syntes at være faldet nogenlunde til i deres nye hjem, og Thom gjorde alt hvad han kunne for at ære sin del af aftalen med Kenny.

Han havde lovet ham ikke at tænke så meget, og selv om det havde været svært i starten, gik det egentlig ret godt nu. Thom havde fundet en metode, hvor han gjorde lidt grin med hele mytologien omkring Ulvemoderen, for hvor sandsynligt var det egentlig at der gik en stor varulv rundt midt inde i byen? Det var ret fjollet, når man tænkte på det sådan, og det kom mere og mere på afstand som dagene gik.

Thom havde rigeligt at se til i det virkelige liv nu. Mellem skydetræning, skolegang og undervisning i opbygningen af Khan-imperiets organisation var der ikke meget tid til dagdrømmeri.

Én ting, han ikke selv var herre over, var naturligvis drømmene om natten. Han så *hende* stadig, når han lukkede sine øjne, men på det seneste havde hun ændret udseende til noget grotesk. I nat havde hun ni hoveder og løb bare forvildet omkring i skoven. Kastede sig frem og tilbage som et dumt dyr. Nogen skreg, og der var en masse blod, men det hele var sløret og usammenhængende og gav ingen mening.

Thom gad ikke tænke nærmere over det, han var ret sikker på at de drømme snart ville forsvinde helt af sig selv; de her usammenhængende billedindtryk måtte være de sidste krampetrækninger.

Kenny havde ret, Thom havde fundet hvad han søgte. Familie. Mere indviklet behøvede det ikke at gøres.

Selv tøjet var Thom begyndt at vænne sig til. Skulderpuderne og de tætte snit fik godt nok jakken til at virke som en slags spændetrøje, men det var en lille pris for at se så godt ud. Lakskoene gnavede også, og det var lidt af en befrielse at få dem af om aftenen, men lige så snart sårene var faldet af ville det også være fint. Cigaretter og vodka var også godt. Noah skulle bare ikke have sine egne cigaretter, for han spiste dem, når de andre ikke kiggede.

Thom sad på kanten af sengen inde i opholdsstuen og rodede med sin pistol. De havde alle tre fået én, og der var en masse knapper og ting, der skulle sidde på en bestemt måde, for at den virkede. De havde også fået en smart, lille kniv, der kunne sidde i et lille hylster på anklen.

Teddy, den store vikingelignende håndlanger stod ovre i baren og fjollede med Noah, og de lavede en mægtig larm. Teddy havde vist sig at være en okay fyr og tilmed lidt af en legeonkel. Hans ansigt lyste helt op, når Noah grinte, og Thom kiggede frydefuldt med fra sidelinjen. Det var rart at se at Noah kunne begå sig i den virkelige verden, skønt Thom nogle gange frygtede at han var for tillidsfuld.

”Hvad for en kop er patronen under?” spurgte Teddy og rykkede tre kopper hurtigt rundt på bardisken.

Noah hoppede ivrigt op og ned i sædet på barstolen og gav én af kopperne et dask. Der var intet andet end en plade skurret aluminium under koppen, og Teddy slog ud med hænderne.

”Desværre, intet held” udbrød han med et bredt grin. ”Prøv at kigge i din lomme.”

Noah stak hånden ned i lommen og fandt ikke overraskende et styks funklende patron. Det var ret indlysende for Thom, at Teddy ubemærket måtte have lagt den ned i Noahs lomme inden de var begyndt på legen, men Noah var godt nok overbevist. Han kiggede tilbage på Thom med store øjne og så på Teddy igen.

”Trylleri,” lo kæmpen og slog igen ud med hænderne.

Døren ude i haj-rummet fløj pludselig op med et brag, og Thom kunne høre arrige fodtrin nærme sig. ”Sidder du godt, smukke?” lød det derude fra. Han vidste nu lige præcis hvem det var, der var kommet hjem, og den spydige bemærkning var helt sikkert hæftet på Karl, der sad ude i den røde sofa og kiggede på hajerne. Han brugte i vid udstrækning sine eftermiddage derude og kunne tilsyneladende ikke få nok af at kigge på de yndefulde dræbere.

”Så er husfreden brudt,” sukkede Teddy og brød seglet på en vodkaflaske.

Marko kom tordnende ind i opholdsstuen og kastede et flygtigt, uinteresseret blik på Thom. Han fortsatte over til baren og stoppede op ved synet af Noah i det koksgrå jakkesæt.

”Jeg vænner mig aldrig til det syn ... Uanset hvor mange gange jeg ser det,” sagde han og gnækkede skadefro. ”Stadig lige sjovt.”

Teddy langede et shotglas op på disken, og Marko kiggede på ham med et truffet blik. ”Har du et dødsønske eller hvad?” spurgte han og blottede sin pistol ved at trække jakken lidt til side.

”Beklager, boss,” sagde Teddy og rakte ham hele flasken, ”Ved ikke hvad jeg tænkte på ...”

”Det var bedre,” sagde Marko og bællede en ordentlig tår, ”og med den korrekte titulering.” Hans pande glinsede af sved, og hans hænder rystede lige en anelse. Thom var faktisk slet ikke tryk ved at have ham stående så tæt på Noah. Heldigvis kom Kenny ind i rummet med det samme. Han havde

siddet med næsen begravet i nogle papirer og havde sorte læsebriller på, der fik ham til at se mægtig klog ud.

Han slog sig ned i baren ved siden af Marko og gav ham et klap på skulderen. ”Hej brormand ... Det er ikke så meget vi ser til dig for tiden ...”

”Jeg har arbejdet i felten ... Hængt ud ovre hos Alicia.”

”Det er ved at blive ret seriøst med jer to, hvad?” sagde Kenny og trak på smilebåndet. ”Meget apropos ... så tænkte jeg; er det ikke snart på tide at vi får gjort drengene her til rigtige mænd?”

”Du finder ikke en luder i hele byen, der vil gøre det,” sagde Marko og fnøs. ”Så mange penge findes der simpelthen ikke.”

”Nej, du misforstår mig,” sagde Kenny og rystede på hovedet. ”Det var derfor jeg tænkte på hende din dulle ... øh, Alicia. Er hun ikke ved at have kommet sig?”

”Du er vel nok sjov,” brummede Marko og rejste sig fra stolen. Han tog flasken og begav sig ind mod sit værelse.

”Det er jo bare gas!” råbte Kenny efter ham. ”Marko for helvede! Jeg har da altid drillet dig, du kan tage det!”

Med Marko væk var stemningen på nippet til at bløde op igen, og man kunne se på Teddy at han skulle til at sige noget sjovt, men i det samme lød der et brøl ude fra gangen.

”Fy for satan!!”

Marko kom løbende ind i rummet igen med et eller andet i hånden. Han kylede det tværs igennem lokalet, og det kurede hen ad gulvet efterfulgt af et rødt spor. Det var en død rotte, så vidt Thom kunne se. En død rotte med en kuglepen, der stak igennem hovedet.

”Det lille svin til Karl har en skuffe fyldt med døde rotter inde på sit værelse!” råbte Marko og pegede på den blodige hårklump på gulvet. ”Og et halvråddent hundelig liggende i sin seng!”

”Og hvad lavede du inde på hans værelse til at starte med?” spurgte Kenny svært uimponeret.

”Hvad jeg lavede inde på hans værelse?!” hylede Marko med en skinger stemme. ”Er du hjernedød?! Det stank helt ud på gangen!”

”Marko,” sagde Kenny og tog hænderne afværgende op. ”Slap nu lige lidt af ... Jeg ved godt, at Karl har nogle lidt underlige hobbys, men altså ...”

”Men hvad?!” skreg Marko, og så ud som om han havde lyst til at kvæle dem alle sammen.

”De har jo opført sig ret pænt her på det sidste ... sådan generelt set.” sagde Kenny og trak let på skuldrene.

”Du er syg i hovedet Kenny! Jeg er en forpulet gæst i mit eget hus!! ... Når vi nu er i gang, hvorfor så ikke lukke alle negerne og posemændene ind også ...? Eller endnu bedre, lad os åbne en fond og donere alle vores narkopenge til nødlidende børn! Er du fucking gået fra forstanden?!”

”Marko, det behøver ikke at være sådan her ...” Kenny rejste sig op med et afvæbnende kropssprog, der ikke så ud til at have nogen effekt på Marko. ”Vi er vel brødre?”

”For sent til den slags snak, Kenny. Jeg pakker mit lort! ... Kan ikke ånde i det her hummer ...”

Marko vendte om på hælen og Kenny satte sig ned på sin stol igen med et slagent udtryk. Han tog brillerne af og begravede ansigtet i hænderne. ”Det kommer på et dårligt tidspunkt det her,” mumlede han og sukede. ”Rigtig dårligt ...” Det var som om han var begyndt at forstå alvoren i konflikten med broderen, og alverdens sjove bemærkninger og klap på skulderen kunne ikke redde ham denne gang.

Der var ingen af dem der brød sig om at se Kenny sådan, og Teddy valgte at bryde tavsheden.

”Kenny, jeg tror jeg kører drengene over på skydebanen ... Så kan du få lidt alenetid.”

Kenny nikkede og trak anstrengt på smilebåndet.

De andre trissede stille ud af rummet, men de var ikke nået længere end til gangen, før Kenny kaldte Thom tilbage.

”I andre kan lige vente nede i bilen,” sagde Kenny og nikkede til Teddy, ”det tager kun to minutter.”

Thom satte sig ind ved siden af ham og kiggede afventede.

”Jeg har lige et par ting jeg gerne vil sige,” sagde Kenny og vendte sig mod Thom ”Jeg har tænkt mig at sende jer ud på jeres første opgave i morgen ... En lille fisk, der skylder os nogle penge, ikke noget særligt ... Jeg skal nok fortælle dig mere om det senere ...”

Thom var en smule skræmt, men også bæret over at Kenny allerede ville sende dem ud i felten. Han måtte jo mene, at de var klar.

”I den forbindelse vil jeg gerne sige at jeg stoler på dig, Thom.” Kennys blik var meget intenst, og Thom vidste dårligt hvor han skulle gøre af sig selv. ”Du skal på ingen måde føle, at du er kommet imellem mig og Marko ... Det der er mellem mig og Marko, ja, det er *kun* mellem mig og Marko ... og jeg har i sinde at gøre det godt igen.”

Thom kunne ikke komme op med nogle formuleringer, der dækkede over det han egentlig ville sige, så han gjorde hvad han var bedst til, han nikkede.

”Familie er det vigtigste der findes, Thom,” fortsatte Kenny og hans insisterende blik fulgte Thoms, der dansede undvigende omkring. ”Jeg er glad for at have fået en lillebror jeg kan have disse samtaler med ... Det er noget andet med mig og Marko, vi er næsten præcis lige gamle og skal altid konkurrere om alting.” Kenny tog Thoms hånd og gav den et kærligt klem. ”Er der nogensinde nogen, der har sagt at de elsker dig, Thom ...?”

Thom prøvede at kigge op, men Kennys blik fik ham straks til at kigge ned igen. Kenny blinkede aldrig. Hvordan kunne ét menneske være så stærkt?

”Thom, kig på mig,” sagde Kenny og løftede hans hage. ”Jeg er din bror, og jeg elsker dig. Jeg ved, at du ikke vil skuffe mig i morgen ...”

Thom forsøgte at holde broderens blik, men hans øjne ville ikke holde op med at blinke og flakke rundt i lokalet. ”Tak,” gispede han og væltede nærmest ned fra stolen. Tak, var det eneste ord han kunne komme på lige nu. Han hastede ud af lokalet og indhentede de andre.

Kapitel 12

Thom prøvede at ignorere det faktum at det var fuldmåne. Han havde jo lovet Kenny, hans storebroder som elskede ham højt og inderligt, at han ville holde begge ben på jorden.

Det virkede bare underligt alligevel, at det sådan lige skulle blive fuldmåne den aften de skulle ud på deres første opgave, men det måtte vel bare være tilfældighedernes spil. Thom vidste at det ville være tåbeligt at tillægge det nogen anden betydning, og at det kunne få alvorlige konsekvenser, hvis han kludrede i det igen.

De skulle ud til den vestlige del af byen og have en snak med en junkie der hed Nero. Det var af omveje kommet Kenny for øre, at Nero var begyndt at pushe, og at han tilmed underbød ham ganske betydeligt. Stort set alle i byen vidste at hvis der var én ting man ikke gjorde, så var det at stjæle fra Khan-brødrene, men Kenny havde åbenbart været i det tilgivende humør, for det han havde sendt de tre brødre ud med var ikke en dødsdom, det var et sjældent tilbud om et partnerskab.

Han ville lade Nero beholde sin kundekreds og lade ham fortsætte med fodarbejdet, men under Khan-brødrenes beskyttelse. Prisen var beskedne halvfjerds procent, som alt andet lige burde lyde tillokkende i Neros pressede situation. Som Kenny tit slog på, så var de jo ikke lystmordere, blot forretningsmænd.

Kenny havde selvfølgelig ikke sendt Thom, Karl og Noah alene ud på opgaven, Teddy var med som babysitter, og til at sørge for at tingene ikke løb af sporet.

Chaufføren rullede limousinen op til kantstenen og slukkede for motoren. De var stoppet et par numre væk fra adressen, og med lidt held havde Nero ikke hørt eller set dem komme.

”Okay, gutter, er I klar?” spurgte Teddy og kiggede smilende på de tre, der sad urokkelige i deres stive puds. ”Det skal nok gå fint ... Hvis jeg kender det kryb til Nero ret, så kaster han sig ned på sine bedende knæ, lige så snart han ser os.”

Chaufføren åbnede døren udefra, og den kølige aftenluft krøb ind i kabinen. ”Så ruller vi,” sagde Teddy og hoppede ud på fortovet. ”Bare følg mig og lad være med at gøre noget, med mindre jeg giver tegn til det.”

De fulgte tavse i hælene på deres venlige kolos og stoppede op foran opgangen.

Teddy trykkede på en tilfældig knap på samtaleanlægget og sagde: ”Reklamer” med en fjollet accent, der måske skulle forestille at være indisk eller tyrkisk eller gud ved hvad.

Personen i den anden ende anede i hvert fald ikke uråd, og en brummende lyd bød dem velkommen.

”Helt op på fjerde sal,” sagde Teddy og begyndte at gå op ad trappen, ”og jeg fører ordet.”

Opgangen så ikke meget anderledes ud, end der hvor den nyligt afdøde Rebekka K. Francis havde haft hjemme. Murværket smuldrede, gulvet var et sandt mikadospil af blodige kanyler og indtørrede kropsvæsker fortalte at mere end én person, på den ene eller den anden måde, var gået læk inden for nylig tid.

Thom blev ved med at tørre sine håndflader af i buksebenene, men de blev lynhurtigt svedige igen. Han kunne mærke sin halspuls alt for meget, og skjortekraven gnavede.

Han kiggede om på sine to yngre brødre, men de så faktisk ud til at have det fint. Noah kiggede interesseret på alle de spændende ting der lå på gulvet, og Karl så svært uimponeret ud, nærmest lidt søvnig.

Thom vendte blikket fremad igen, og kunne mærke at pulsen dyssede lidt ned. Hans brøders udtryk fortalte ham at det nok skulle gå alt sammen. Han forestillede sig Kenny, der med åbne arme modtog dem hjemme i Khan-komplekset og roste dem for deres arbejde. Med lidt held ville Marko ikke være kommet tilbage endnu, og de kunne hygge sig og fejre det vellykkede stykke arbejde til langt ud på natten. Og Teddy skulle også være der. Teddy, som Noah nok snart ville begynde at kalde ”onkel Teddy”, ja, det ville de nok alle sammen kalde ham inden længe.

”Så er vi her,” hviskede Teddy og kiggede om på dem med store øjne. ”Helt stille.” Han stod et øjeblik og lyttede, og bankede så tre gange på døren.

”Bare kom ind, der er ikke låst” lød det indefra.

Teddy trykkede håndtaget ned og døren gik op med en knirkende lyd. De blev velkommet af en sur lugt af dyr, og et fjernsyn der rappede løs med volumen helt oppe i overdrevet. Lejlighedens beboere fandt åbenbart ingen grund til at komme ud og byde velkommen, så Teddy manøvrerede sig igennem den smalle entre, forbi sure kattebakker og over bunker af gennemgnavede kondisko.

Teddy forsvandt omkring et hjørne og Thom fulgte med.

Da han kom ind i stuen, stod Teddy midt i det hele som en stenstøtte med korslagte arme. En spinkel, lidt bleg fyr med karseklippet, sort hår flød ud i en sofa, og ved siden af ham sad en ung kvinde

og ammede et spædbarn. Ham Nero var godt nok blevet taget med bukserne nede, for på hans kaffebord lå et væld af små, gennemsigtige plasticposer med hvidt pulver i.

”Ved du hvem jeg er?” spurgte Teddy.

Fyren nikkede.

”Og ved du hvorfor jeg er her?”

Han rystede på hovedet.

”Det tror jeg nu godt du ved,” sagde Teddy og kredsede lidt rundt i den lille lejlighed. Det var et virkelig usselst sted. Tapetet skallede overalt, og det nøgne betongulv var forsøgt dækket til med hæsle kludetæpper. Det her var bestemt ikke en dealer der levede i sus og dus.

Karl og Noah var også kommet ind i rummet nu og stod blot langs væggen og iagttog.

”Altså det her,” sagde Nero og samlede én af de små poser med stof op, ”Det er jo ingenting ... Det er bare til et par venner og sådan, jeg ville aldrig ...”

”KÆFT!!” råbte Teddy så højt, at selv Thom spjættede. Han greb fat i det larmende tv og smadrede det ned i gulvet, så billedrør og dioder raslede til højre og venstre.

Babyen, der havde ligget trygt og diget ved sin moders bryst, slap vorten og begyndte at skribe. Thom kunne ikke lide det her, hvorfor skulle der også være en baby? Det havde Kenny ikke sagt noget om, det var ikke del af aftalen.

Nero kiggede paralyseret på fjernsynet, der lå i stumper og stykker og så op på Teddys utilgivende øjne. Det her var bestemt ikke den Teddy der lavede tryllekunster for Noah, det var en helt anden person.

”Utroligt som det end lyder, så vil Kenny give dig en chance til,” sagde Teddy og satte sig ned på kanten af kaffebordet, der knirkede og truede med at brase sammen. ”Du får lov til at fortsætte din forretning, men under vores beskyttelse, og hver eneste måned spadserer du over til Khan-komplekset og afleverer halvfjerds procent af alt hvad du har tjent.”

”halvfjerds procent?!” udbrød Nero, og afslørede samtidig at han ikke kunne have særlig mange brikker at flytte rundt med. ”Men ... men ... ungen skal jo spise og ... og ... Kan vi ikke finde ud af et eller andet?”

”Jeg var ikke færdig med at tale,” sagde Teddy med en løftet pegefinger. ”Siden du i de forgangne måneder har *stjålet* fra os, vil du arbejde gratis indtil vi siger til ... Noget af din gæld kan blive inkasseret i tjenester og småopgaver ... Det vil sige at du står på spring hele døgnet rundt. Hvis Kenny

pludselig får en brændende lyst til solbørsorbet klokken tre om natten, kommer du farende med det ... Hvis han vil have dig til at røve en bank, gør du det uden spørgsmål ... Er du med, snothjerne?"

Det så slet ikke ud som om Nero hørte efter, han sad vist bare selv og prøvede at finde på et eller andet smart at sige.

"Altså, jeg kan godt høre hvad det er du siger," begyndte han tøvende, "men jeg er jo familiefar nu og ... Kan du ikke snakke med Kenny? Vi kender hinanden fra gamle dage, du ved ... Vi plejede altid at rulle jakkesættene nede under broen ude ved det gamle industrikvarter ... og han løb altid tør for jointpapir, ham Kenny ... øh ... og så sagde han: Nero, kan du ikke låne mig noget jointpapir? ... ja, det var det han sagde ... .." Nero grinede nervøst.

"Kenny ryger ikke hash," sagde Teddy og sendte ham et iskoldt blik.

"Altså jeg mener ... ungen skal jo æde ... Kan vi ikke finde ud af et eller andet?"

Pludselig rejste Teddy sig og snuppede barnet fra den ammende kvinde. Det var ellers lige holdt op med at græde, men begyndte igen at skribe hjerteskrærende, da det blev flået ud af sin moders favn.

Kvinden gispede og rakte ud efter det, men blev bremset af Teddys dræberblik. Hun lænede sig tilbage i sofaen igen og måtte sluge sine bitre skrig.

"Du lader til at have en presset økonomi, Nero," sagde Teddy og strøg barnet over håret. "Hvad siger du til at få lidt luft i dit madbudget? ... Karl, åbn vinduet, vi skal se om ungen her kan flyve."

"Nej, Karl," sagde Thom og rystede på hovedet. "Ingen børn."

"Hold så kæft, Thom," bandede Teddy og skulede ondt til ham. "Hvis det er for skrap kost, kan du gå ud og vente i opgangen."

"Hun er ked af det ... hun græder," mumlede Thom og pegede på barnet. "Giv hende tilbage ..."
Hans øjne flakkede vildt nu, og pulsen var i galop igen.

"Karl, gør som jeg siger," kommanderede Teddy vredt og nikkede over mod vinduet. "Lad være med at lytte til din åndssvage bror. Han har det ikke så godt lige nu."

Karl rørte sig ikke ud af flækken.

Thom opdagede pludselig at barnet havde lange, mørke hår på armene, stride som pels. Hvad var det dog for et barn? Hans blik gled op, og han så nu at Teddys ansigt hang som en hvidlig hudpose ned over hans kranie. Plejede Teddy ikke at have øjne? Varme øjne, der lyste op ved lyden af barnlig latter. Dette kunne ikke være Teddy, og efter alt at dømme havde der nok aldrig været nogen Teddy, det hele var ét stort bedrag. Det var *ham*! Kommandanten fra Ulvemoderens garder! Gad vide om Kenny vidste,

at *han* havde været i deres midte i al den tid. Thom kunne næsten ikke vente med at fortælle det, han ville blive fyrsteligt belønnet.

Thom trak sin pistol fra hylsteret og pegede den mod krapylet.

”Thom! Stik den der tilbage i hylsteret inden du kommer galt af sted,” brægede dæmonen og knugede grådigt barnet ind til sig med sine gulblege pergamentfingre. ”Kenny sagde, du kunne blive forvirret ... Jeg skulle minde dig om at holde benene på jorden ... adskille fantasi og virkelighed.”

Kommandantens lange, slimede tunge gled ud af munden på ham og slikkede op ad barnets kind med en klæbrig lyd. Tungespidsen delte sig i to som hos en slange.

”Giv barnet tilbage, møgsvin,” hvæsede Thom og gik et skridt fremad med fingeren på aftrækkeren.

Pludselig sprang Karl ind fra siden og hakkede sin kniv direkte ind i hovedet på udyret. Barnet var pludselig i frit fald, og Thom greb det i sidste øjeblik. Han landede på ryggen og holdt sine armene beskyttende om det. ”Så, så, lille baby,” hviskede han i hendes øre og prøvede at overdøve Teddys døende rallen.

Karl flåede sin kniv ud af hans hoved og slikkede bladet rent. ”Vi går nu,” sagde han og tog fat i Noahs arm. Noah havde tårer i øjnene og kiggede knust tilbage på sin Teddy, der lå i en voksende blodpøl. Hans ben spjættede stadig lidt, men det var nok bare reflekser.

”Det er lort det her!” råbte Karl ophidset og hastede ud derfra. Thom fulgte med og noterede, at liget der lå på gulvet nu pludselig lignede Teddy. Hvor var kommandanten blevet af? – Han måtte have myrdet Teddy! For fanden da også!

”Mit barn!!” skreg kvinden, da Thom løb ud af lejligheden, men han havde ingen intentioner om at overgive barnet til de mennesker. Det var kun sikkert hos ham.

De tre brødre stormede ned ad trappen med Karl i den uvante førerposition. ”Vi er døde,” brølede han og slog sine næver ind i væggene. Noah tog hænderne afværgende op og klynkede ængsteligt.

”Nej, nej,” protesterede Thom. ”Vi fortæller Kenny hvad der skete, så vil han forstå ...”

”Nej, ikke mere!” råbte Karl. De var nået til stueetagen, og han skubbede døren op ud til gaden.

Thom fulgte efter med det lille spædbarn i favnen, men klodsede op næsten med det samme.

Ude ved limousinen stod Kenny og en hel velkomstkomite af håndlangere. Kenny kastede ét blik på Karls blodige tøj og barnet i Thoms favn, og trak så sin pistol.

”Det er fandeme bare løgn,” hvæsede han ud gennem tænderne og pegede det sorte løb over mod Thom.

”Vent,” udbød Thom og skulle til at begynde på historien om den tusinde år gamle kommandant fra Ulvemoderens garde, der havde myrdet Teddy og derefter på magisk vis var forsvundet.

Han nåede aldrig så langt, for Kenny lukkede munden på ham med en kugle.

Det gav et enkelt øredøvende brag, og Thom blev slået rent omkuld. Barnet forsvandt ud af hans hænder, men der var intet han kunne gøre for at hjælpe det. Han kunne kun håbe på, at det landede blødt, for pludselig kunne han ikke holde sine øjne åbne.

Kapitel 13

”Barnet ... Hvor er barnet?” mumlede Thom omtåget og prøvede at åbne sine tunge øjenlåg. Hans hoved smertede grufuldt og især i den ene kind var der en brændende, stikkende fornemmelse. Han fik med store anstrengelser åbnet sprækkerne en smule og mødte til sin overraskelse sit eget grumsede spejlbillede.

”Hvad siger du til dit nye look?” spurgte Kenny og holdt et beskidt barberspejl op foran ham.

Thom betragtede sit spejlbillede, og opdagede at der var et anseeligt hul i hans ene kind. Kuglen måtte være gået ind der, og ud gennem kæben, for dér brændte det også frygteligt. Selvom dette i sig selv vel var nok så foruroligende, var det noget helt andet der fangede Thoms opmærksomhed; spejlet. Han kendte det spejl, han havde kigget på det dag ud og dag ind i en evighed.

Han åbnede øjnene helt og fik sine bange anelser bekræftet; de var tilbage i laden. Den stinkende lade, som han havde svoret at de aldrig skulle sætte deres ben i igen. Hvorfor lige her af alle steder? Ingenting havde ændret sig, alt stod som det plejede.

Thom blev med det samme mindet om at de kun havde været væk i lidt over en uge, skønt det virkede som et helt livsforløb.

Stanken og spyfluerne havde tålmodigt ventet på deres hjemvenden, og nu var de her endelig, straks tilbage i de samme gamle roller.

Værst af alt var nok at Thom følte en vis gensynsglæde ved at være tilbage.

Lige som han selv, var Karl og Noah bundet til hver deres stol. Deres hænder var trukket ud gennem barrierne i stoleryggen og bundet sammen med en slags plasticstrips.

Kenny spankulerede omkring og så stedet an, Marko sad tavs på en bjælke og røg en smøg, og en unavngiven håndlanger luskede rundt og endevendte alt det spændende rod i den gamle lade. Thom mente ikke at have set ham før. Han havde langt, mørkt hår der var sat op i en hestehale og sorte, snørklede tatoveringer der krøb hele vejen op ad nakken, og han så alt andet end venlig ud.

”Det ville være synd at sige at jeg har savnet det her sted,” fnøs Kenny og lossede til en stabel gamle blikspande, så det gav et ordentligt skrald. ”Troede egentlig aldrig jeg skulle gense det.”

”Fy for den lede!” Håndlangeren omme bagved havde sat sig for at undersøge den gamle, rustne Mustang og måtte være stødt på Noahs veninde. ”Det var godt nok en grim kælling!” Han rakte ind i

bilen og hev hende ud. ”Må jeg få den næste dans,” spøjte han og valsede lidt rundt med den gamle, stive mumie. Han blev dog hurtigt træt af legen og løftede sin nye legeting op ved benene. Hun var stiv som et bræt og stod lige ud i luften. ”Den dumme kælling trådte mig over tærne,” klukkede han og svingede hende på fuld knald ind i én af de bærende loftsbjælker. Hun eksploderede i en støvsky og gik fra hinanden på alle tænkelige måder.

Noah skreg og spjættede i sædet, og Kenny var hurtig til at give ham et drag over nakken. ”Hold kæft, dit dyr!” råbte han og så virkelig ondskabsfuld ud nu. Noah dæmpede sig lidt, men hulkede stadig sagte.

Kenny trak en stol hen og satte sig sådan så han kunne kigge på dem alle sammen.

”Jeg har en historie til jer,” sagde han og knækkede sine fingre. ”Den er især til dig, Thom, for du har jo med næb og kløer prøvet at grave i vores fortid ... Det er den *fulde* historie så at sige, og du vil høre efter, og du vil ikke afbryde ...”

Thom vidste at han ikke havde noget valg, hvad end Kenny havde på sinde, måtte han høre det.

”Jeg har selv beskæftiget mig en del med slægtsforskning, og har gennem gammel korrespondance og andre støvede dokumenter kunnet danne mig et billede af vores stamtræ ... Der er vist ingen grund til at gå længere tilbage end vor kære fader, Edward William Kayser ... Nogle indvendinger?”

Ingen svarede, og Kenny tog det som incitament til at fortsætte.

”E. W. Kayser blev i starten af sine tyvere smidt på porten af sine forældre for at have begået blodskam med sin søster, Rebecca Kayser ... Hende som I kender som Rebecca K. Francis ... Der kom et pigebarn ud af deres udåd, og bror og søster flyttede sammen ud på denne gård, *vi* netop nu befinder os på ...”

Thom hørte ordene, men syntes ikke den mindste smule om dem. Kenny skulle nødt til at snakke om at holde benene på jorden, hans historie virkede allerede ret langt ude, og han var dårligt begyndt.

”Som I sikkert ved, så var Kayser en doven mand, og han havde ikke mod på at give sig i kast med landbrug,” fortsatte Kenny og stoppede kun lige for at trække vejret i ny og næ. ”Han sendte i stedet Rebecca ind til byen for at tjene pengene på gaden, det virkede som en god løsning ... Det gav imidlertid bagslag ... for hun vendte aldrig tilbage! Det eneste de nogensinde hørte fra hende igen, var de bogpakker hun sendte ud til sin datter ... En ringe trøst for at blive efterladt hos et uhyre ... Kayser havde jo sine mandlige behov og med Rebecca væk, måtte det jo gå ud over nogen ...” Kennys stemmeføring var monoton og hans blik apatisk, det kunne lige så godt være nogle fremmede

menneskers historie han fortalte. ”Vi har aldrig kendt vores moders navn, men hun kan ikke have været mere end tretten eller fjorten, da hun blev gravid med tvillinger. Hun døde under sin anden fødsel, men barnet overlevede, og vi fik os en søster, som Kayser døbte Elisa ... .. Da mig og Marko var omkring femten, besluttede vi at det var på tide at komme væk fra gården. Vi ville gerne have haft Elisa med, men det var umuligt, hun var ikke rask i hovedet mere. Kaysers overgreb gjorde hende tosset, og hun begyndte at vandre alene omkring i skovene om natten ... Den ulve-tegning du har set ude på heden, Thom, er helt sikkert hendes værk. Hun havde en eller anden ting med dyr ... Ligesom dig selv ... Resten af historien kender I vel egentlig bedst selv ... Elisa fødte tre drenge og døde velsagtens under fødslen eller tog livet af sig selv eller hvad ved jeg ... ”

Ord og billeder farede gennem Thoms hoved. Kunne der være noget sandhed i det Kenny sagde? Hvorfor var der et eller andet der virkede så bekendt i de pinefulde ord?

”Jeg håber, du fik det hele med, Thom,” sagde Kenny og rejste sig fra stolen. Han bøjede sig ned og fiskede noget op af en taske. ”Jeg vil gerne have, at dit hoved er helt ryddet for romantiske fantasier, inden jeg dræber dig.”

Dræber dig? Thom tyggede lidt på ordene. Mente Kenny det virkelig? Brødre, de kunne godt skændes, men de blev altid venner igen, gjorde de ikke? Hvad var det Kenny havde i hånden? Et skarpt, eldrevet instrument af en art ... hvad skulle han nu bruge det til?

Thom prøvede at fange Kennys øjne og afsløre hans bluff, men han fandt noget helt andet i dét urokkelige blik. Det slog pludselig Thom, at det var det samme blik, Kenny havde båret, da han bedyrede ham sin kærlighed. Han havde sagt: *Jeg elsker dig*, og nu sagde han: *Jeg dræber dig* ... Og med de helt samme øjne.

Thom havde opfattet det som et tegn på styrke, at Kenny aldrig blinkede, men nej, det var noget andet. Øjnene var altid de samme, uanset om han var til begravelse eller fest. Om han holdt sin bedste vens nyfødte søn i sine arme eller dræbte en mand i koldt blod. Øjnene var altid de samme!

Kenny kunne godt smile, men det var kun en mekanisk funktion. Han kunne beordre sine mundvige til at trække sig op, men han kunne ikke føle glæde, han kunne kun føle ingenting.

Kennys følelser var frosset, de var dødt arvæv, og man kunne stikke og prikke i det til dommedag, uden at han nogensinde ville blinke.

Pludselig forstod Thom alting. Det hele havde været et spil for Kenny, han havde aldrig elsket dem eller nogen andre. Hele projekt "familie" havde været én stor løgn, og var ikke meget anderledes end når Karl pinte sine smådyr.

"I aften handler om at rette en fejl ... I var mit ansvar, og derfor er det også mit ansvar at bringe jer af dage," sagde Kenny med en ganske rolig stemme. Hvad der lignede en elektrisk slibemaskine af en art lå i hans skød. "Lige meget hvor lidt jeg bryder mig om det."

Thom vidste at Kenny løj, han kunne ikke narre ham mere. Selvfølgelig glædede han sig som et lille barn til at torturere dem, han var jo Kenny.

"Det er ikke første gang vi har gjort det her," sagde Kenny med et skævt smil og klappede på slibemaskinen. "Men vi er jo ikke umennesker, vi plejer altid at give vores ofre et valg ... Det fine eller det grove sandpapir ..."

Thom kiggede forfærdet på den runde slibeskive og kunne mærke sin mave begynde at vride sig af frygt.

"Med det grove er det hurtigt overstået, det æder sig lige gennem hud og brusk og knogler på få sekunder, og der er ingen der nogensinde vil kunne identificere liget ..."

En sygelig fnisen slap over den unavngivne håndlangers læber, mens Marko stadig forholdt sig tavs i sin plads i skyggen.

"... Vælger man derimod det fine sandpapir, kan man se frem til ubeskrivelige, brændende smerter, der trækker ud i en evighed, men man har en chance for at overleve! ... altså minus et ansigt. De fleste vælger det fine, men fortryder hurtigt igen og beder pænt om en kugle ... På et tidspunkt vil slibeskiven blive så snasket til med kød at den ikke vil tage fat, og vi vil skifte den, mens du sidder pænt på din stol og venter, dit ansigt ét stort sår ... Hav det i baghovedet inden I træffer jeres valg."

"Kenny!" udbrød Marko pludselig fra sit hjørne.

"Hvad?!" sagde Kenny og kiggede over på ham med et morderisk blik.

"... Ingenting ... Glem det," mumlede Marko efter et øjeblik underlig tavshed.

Kenny rejste sig op og løftede den enorme slibemaskine med begge hænder "Nå, hvad bliver det? Det fine eller det grove?" Hans smil flækkede hans ansigt fra øre til øre, og Thom synes det så ægte ud for en gangs skyld.

"Hvem er først?" spurgte håndlangeren med hestehalen og kiggede afventede på Kenny.

”Den lille mongol med sølvøjnene,” hvædede Kenny ud gennem tænderne. ”De eeeeeelsker deres lille Noah.”

Kenny vidste at de umuligt kunne vælge mellem pest eller kolera, så han armerede selv helvedesmaskinen efter for godt befindende og fyrede op for den. Motoren gik klagende i gang, og slibesliven begyndte at dreje hurtigere og hurtigere rundt.

Den langhårede håndlanger passerede Thom for at komme hen til Noah, og opdagede for sent at hans pistol forlod bukselinningen.

Der skulle mere end plasticstrips til for at stoppe Thoms raseri nu. Han havde været loyal over for Kenny, lagt sit liv i hans hænder, men han havde narret ham. Dumme, dumme Thom.

Håndlangeren, hvis navn Thom aldrig nåede at lære, vendte sig om med et overrasket blik i øjnene. Et koldt ståløb stødte op mod hans hage, og i det næste eksploderede hans baghoved i en rød sky.

Kenny kastede omgående slibemaskinen fra sig, og den frædede skrigende henover gulvet. Han stak hånden ind i jakken og greb panisk om pistolhåndtaget. Den rykkede sig ikke en tomme, den lille rem med trykknapsikring var årsagen.

I det næste lød der adskillige høje smæld, og Kenny fandt sig pludselig liggende nede på ladens gulv med en underlig smag af jern i munden.

Thom rettede pistolen mod Marko, men forbavsede nok sad han stadig bare på bjælken og pulsede på sin smøg. Han kunne sagtens have nået at skyde Thom op til flere gange, men han havde ikke engang trukket sit våben, sad bare og gloede tomt ud i luften.

Thom blinkede en enkelt gang og sendte så en kugle i panden på ham. Smøgen ramte jorden, og Markos krop sank sammen.

Thom kunne høre at Kenny lå og beklagede sig, og han vendte sig straks om mod lyden. Storebroderen var ikke død, men døende. Nu var det pludselig ham der undgik Thoms blik, og han skævede nervøst til slibemaskinen der lå og skurrede rundt over gulvet.

Thom flåede ledningen ud af væggen og den elektriske larm stoppede endelig. Tilbage var kun bræddernes familiære knirken og vindens hvisken.

”Bare rolig, Kenny,” sagde Thom hovedrystende, ”Jeg er ikke lige så ond som dig.”

Kenny prøvede ikke at sige noget, for en gang skyld var han tavs.

Thom satte pistolløbet mod hans hoved, kiggede en sidste gang ind i de sjælløse øjne, og pressede så fingeren mod aftrækkeren.

Et kort gisp slap over Kennys læber, og det hvide inde i hans øjne blev på sekunder fyldt med blod. Den store Khan var død.

Thom vendte sig nu mod sine brødre, og så som ventet ingen sejrsglæde i deres øjne. De vidste at det var slut, alting var slut.

Af alle de løgnagtige og fordrejede ting Kenny havde sagt, så var der dog én ting der var ganske rigtig, og det var at Noah skulle være først ... Bedst sådan, så han ikke nåede at blive bange. Der var ikke andet at gøre, ikke flere steder de kunne tage hen.

Thom gik så tæt på, at et dræbende skud var uundgåeligt og trykkede så af.

Noah døde på stedet.

Karl kiggede Thom dybt i øjnene, der var ikke den fjerneste overraskelse at spore. Han havde vidst det ville ende sådan her lang tid før Thom. Nok allerede da de mødte Khan brødrene, måske endda før. De var mærkede. Han nikkede til Thom en enkelt gang og kneb så sine øjne i.

Thom gav sine brødre det eneste, han *kunne* give dem; en smertefri død og en billet væk derfra. Han vidste ikke hvor han sendte dem hen, men det kunne umuligt være værre end her.

Ved indgangen til laden lå kommandanten fra Ulvemoderens garder. Thom skænkede ham et hurtigt blik, og kunne se at han havde været død i et godt stykke tid. Han havde et stort hul i hovedet, der hvor mukkerten havde ramt ham. Thom lod ham ligge som han var.

Han slæbte Noah og Karl ud under åben himmel, og mens han asede og masede med de tunge kroppe, begyndte en handling at udspille sig i hans tanker.

Det var en historie om en lille dreng. Han kunne ikke have været mere end fem eller seks år gammel. En nat vågnede han og hørte postyr ude ved staldene.

Han listede udenfor og så en mystisk skikkelse passere igennem gården. Hun var ikke et menneske, kun et sæt forvildede øjne i mørket.

Han havde set hende før, lurende fra skyggerne. Hun iagttog altid drengen og hans brødre, men holdt sig på sikker afstand og blandede sig aldrig i deres lege.

Denne nat var dog anderledes, hun var ude i det åbne og ænsede slet ikke drengen. Enten havde hun skamferet sig selv, eller også var det svineblod der dækkede hendes nøgne krop. Det var svært at se i mørket ...

Drengen fulgte efter hende ind i skoven, selvom det var koldt og mørkt. Han var bange, men følte sig samtidig draget af hende.

Inden længe stoppede hun i en lysning, og drengen så hvordan blodet fremstod fuldstændig sort i fuldmåneskæret.

Buskene begyndte snart at rasle, og drengen stivnede. Lugten af rovdyr og en messende knurren blev for hvert øjeblik tydeligere.

Bæsterne talte ni. Ni sæt lysende øjne, ni sultne munde. Tiltrukket af blodet stimlede de sammen om hende med rejste børster og blottede tænder. Hvorfor løb hun ikke?

Drengen troede ikke sine egne øjne, da kvinden pludselig strakte sine arme ud til siden med åbne håndflader. Hun ofrede sig. Ofrede sig til natten ...

Thom havde ikke selv opdaget det, men tårerne løb ned ad hans kinder. Han gravede bare. Tre grave, én til dem hver.

Han lagde sine brødre forsigtigt ned i hver deres grav og dækkede dem omhyggeligt til. Han lagde et stykke klæde over deres ansigter, så de ikke skulle få jord i munden.

Da han var færdig, steg han selv ned i den sidste grav. Jorden var kold og klam, men han var ligeglad med sådan noget nu.

Han kiggede op på den mørke himmel, men ulejlignede sig ikke med at spejde efter stjernebilleder eller noget sådant, han vidste at de ikke ville vise sig for *ham*.

Der var ikke flere steder at tage hen. *Der var byen, og der var landet, og der var intet andet.* Vejen stoppede her.

Han vidste ikke om det var hans fantasi der løb af med ham igen, men han syntes lige akkurat at kunne ane ulvenes hulen i det fjerne. Snart ville de lugte blodet, snart ville de komme, og det var godt ...

Thom græd og bad til at der et eller andet sted fandtes noget der var smukt. Et sted langt derfra.

”Mor, jeg kommer hjem nu,” hviskede han og lukkede sine øjne.